ἔχης ὑπ' ὄψει σου ὅτι περὶ τοιούτων πραγμάτων δὲν γίνεται λόγος εἰς τὴν «Διάπλασιν»') *Ἄξενον Λυκάωνα* (Κ Κ. φύλλα ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας') καὶ *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος* (Κ. Τ. αὐτὸ ἐκ τῶν 32 ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα προτείνεις' τὴν ἐπιστολήν σου ἔδωσα εἰς τὸν Ἀνανίαν.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων : *Ὑπὲρ Πατρίδος* (ἄνευ ἀρχικῶν' [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν') καὶ *Πλανωμένη Ψυχὴ* (δεκτόν.)

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

γ'.—Ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* [ΕΕΕ], ἐνέγραψε τὸ ὑπ' ἀριθ. 30 εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904 συσταθὲν παιδίον ἐκ Βώλου. Τὴν εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ εὐεργετηθέντος καὶ τὴν συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ της αἰσθήματα.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* μὲ τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον, Φίλημα τοῦ Κύματος, Ἴον, Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Παιδικὴν Χαράν* — ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας, Ὠχρὸν Ἀμάραντον, Γοργόφτερην Ἐλπίδα, Ἐαρινὴν Νεφέλην* κα' *Ὀπτασίαν Παραδείσου* — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Ἡλίου, Ὀπτασίαν Παραδείσου, Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος* — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν, Μικρὸν Ναύαρχον, Ἀπαστράπτοντα Μανδύαν, Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ* καὶ *Σθενελαΐδαν* — ἡ *Μαρία τῶν Μεδίκων* μὲ τὴν *Ἁγνὴν Ψυχήν, Κῦμα τοῦ Φαλήρου, Ὠχρὰν Ἀκτῖνα, Ὡραίαν Λευκάδα* καὶ *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Πεπρωμένον, Χιακὴν Ἡρωΐδα, Γοργόφτερην Ἐλπίδα, Ψάλτην τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Καρδιογνώστην* — τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν, Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* καὶ *Ὡραίαν Λευκάδα* — ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τράγκα* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* — ἡ *Λευκὴ Νὺξ* μὲ τὴν *Πάντα Γελαστὴν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* — ὁ *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Κίτρινην Μάσκαν, Μικρὰν Ἀνθοκόμον* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* — ὁ *Φαίνων* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Ταρλαμπουμπαν, Γλωσσωκοπάναν* καὶ *Μικρὸν Βιολιστήν* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Ἀθῴαν Καρδιαν, Ζαππίδα, Κυανόλευκον Σημαίαν* καὶ *Ὠχρὸν Τραγουδιστήν* — ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* μὲ τὴν *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν, Κυπριακὸν Ἀστέρα, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Μακρολαίμην* — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὴν *Ἡρωΐδα τῆς Μακεδονίας, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Πρίγκιπα Τζάλμαν, Κῦμα τοῦ Φαλήρου* καὶ *Νοητὴν Ρομφαίαν* — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Οὐρανοβάμονα Φαντασίαν. Ζαππίδα* καὶ *Κουασιμόδον* — ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὴν *Ἀθῴαν Καρδίαν, Ἱπποτικὴν Καρδίαν Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* — ἡ *Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ* μὲ τὸν *Μικρὸν Βιολιστήν, Λευκὴν Νύκτα, Ὡραίαν Λευκάδα, Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν* καὶ *Κρεόλην* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Νέον, Νυκτοφύλακα, Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι, Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι* καὶ *Πατατράκ* — τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* μὲ τὸ *Μή με λησμόνει, Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ, Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον* καὶ *Ζουλεΐκαν* — ὁ *Θαλάσσιος Ἀφρὸς* μὲ τὴν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ξανθὸν Βοσκόν, Θαλάσσιον Ἀφρὸν* (ἔστειλα φυσικά, ἀφοῦ εἶσαι νησιώτης, δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴ σου ἀρέσουν τὰ θαλασσινά· πῶς ἐπῆγεν ὁ διαγωνισμὸς τῶν μαθηματικῶν;) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* ([ΕΕΕ] τὸ τελευταῖον σου τετράδιον ἦτο καλλιτεχνικώτατον· καὶ ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰ κάλαντα χαριτωμένη') *Φίλημα Σκιᾶς* (ἡ ἐπιστολή σου ἐδόθη εἰς. . . τὸν ἐξυμνούμενον ψυχογυιόν') *Ἡρωΐδα τῆς Μακεδονίας* (τὸ Σῆμα καὶ ἡ ἀπόδειξις σοῦ ἐστάλη· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν') *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις· εἶδα μὲ χαρὰν μου ὅτι ἐτύπωσες ἐπιστολικὸν χάρτην μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου') *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* ([ΕΕ] σοῦ πέρασε τὸ συνάχι ; κατώρθωσες νὰ πείσῃς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς που δὲν σε πιστεύουν ; ἀλήθεια, τί περίεργα παιδιά !) *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* ([ΕΕ] ἔστειλα· ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς εὐχάς σου καὶ σε ἀντασπάζομαι· τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλήν σου μητέρα, τῆς ὁποίας οἱ ἔπαινοι μὲ κολακεύουν πολύ') *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου* (βραβεῖον ἔστειλα') *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Τύλλον Ὀστίλλιον* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν') *Ναυσικᾶν* ([ΕΕ] ὅλα ἐλήφθησαν· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς· καὶ ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις') *Ἆσμα Νηρηΐδος* (ἔστειλα') *Δικέφαλον Ἀετὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν μετάφρασιν τοῦ τεμαχίου τοῦ Σίδ') *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Δεκεμβρίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ του ὁποίου δεον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστο περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

42. Λεξίγριφος.

Πτερωτὴ θεὰ μὲ χρῆμα
Ποῦ ὁ πολίτης καταβάλλει,
Ὡς βυζαντινὸς μεγάλος
Αὐτοκράτωρ θὰ προβάλῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ Σ Τσουρέλη

43. Μαγικὴ Εἰκών

— Δυστύχημα! Τρέξετε! Ἕνας ἐπιβάτης ἔπεσεν ἀπὸ τὸ βαγόνι... Ποῦ εἶνε ;

44. Ἀναγραμματισμός.

Προφήτην τῶν Ἑβραίων
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Τὴν δυτικὴν ἀστέρος
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη υπο του Χειμωνιάτικου Ἡλιου

45. Αἴνιγμα.

Εἶμαι μικρόν, τόσῳ μικρὸν ποῦ μόλις με θωρεῖς·
Καὶ ὅμως ὁσάκις μ' ἀπαντᾷς θαυμάζεις κι' ἀπορεῖς.]

Ἐστάλη υπο τοῦ Πεπρωμένου

46. Γωνία.

\+ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχιτέκτων.
★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Ζῶον.
★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Κράτος.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Μυθοποιός.
★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ποταμός.
★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος.
\+ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἥρως.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη υπο του Μικρου Λεοβίου

47. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποταμὸς τῆς Κολχίδος — ζῷον = φθόγγος +
Ἀρχ. πόλις — ποταμὸς = φθόγγος +
Μέρος φυτοῦ — ζῷον = δυνητικὸν +
Ὄρος τῆς Ἑλλάδ. — κτητικὸν = ἀναφορικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Πτηνόν.

Ἐστάλη υπο Πτολεμαίου του Κεραυνου

48-52. Φωνηεντόγριφος.

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαςδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχημάτισε πέντε λέξεις:

δμ - μξ - σλθς - ρτκ - μγλ

Ἐστάλη υπο του Ἀγγέλου τῆς Ἐλπίδος

53. Διπλῆ συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἀσίας, αἱ δὲ δεύτεραι ἀστερισμόν:

1, Κάτοικος χώρας ἑλληνικῆς. 2, Ἐπαγγελματίας εἰς τὴν ἀγοράν. 3, Ἀρχαία δυστυχὴς βασίλισσα. 4. Ἄνεμος.

Ἐστάλη υπο του Ζοφερου Μεσαίωνος

54. Ἐλλιποσύμφωνον.

οι - οιοι - οια

Ἐστάλη υπο του Θαλασσίου Ἀφρου

55. Γρῖφος.

ην ὗς
ην ἡ ην ὗς ὗς
ην ――― ην ὗς ἀσκ' ὗς
ην ὑγρ' ην ὗς ὗς
ην ὗς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Σημαίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 47

513. Ἡσιόνη (η, σῖ, ο, νῖ) — 514. Δῆλος δόλος — 515. Ἠλίας- Ἰλιάς.— 516. Ἡ τράπουλα

517. ΑΗΔΩΝ / ΒΥΡΩΝ / ΠΡΙΩΝ / ΚΡΗΤΗ / ΩΛΕΝΗ 518. *Καλὸν ἐντάφιον ἐστὶν ἡ βασιλεία* (Θεοδώρα.) — 519. Διὰ τοῦ οὖς; *Πλούσιος. Αὔγουστος. Σοῦσα. Τρίπους, Ἐξουσία, Ροῦς* = ΠΑΣΤΕΡ. — 520-523. 1, Ροιὰ (κΑΙ Ο Ρῆνος...) 2, Μηλέα (τΑ ΕΛΗ Μολύνουσι. .) 3, Καρυὰ (ΑΥΡΑ Κλίνει...) 4, Μορέα (ΑΕΡΟ-Μελι.) — 524. Καρὶς — ἴς = *Κὰρ* + (Χὴν — ν=) *χῖ* + (Χελιδὼν — χέλι =) *Δών* = ΚΑΡΧΗΔΩΝ. — 525-526. 1, Ὁ δρόμος, 2, Τὸν Φεβρουάριον, διότι ἔχει μόνον 28 ἡμέρας. — 527. *Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, συμβαίνει ἀναγκαίως*. (Πᾶν ὅτι σύ - β' ἐν η - σύ - β' ἐν η - ἂν ἂν καὶ ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ο Ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος ἔληξε, φίλτατον *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*. — **Φίλημα Σκιᾶς.** (Ε. 11)

ΔΩΡΟΝ πρωτοχρονιάτικον ἔξοχον εἶνε καὶ οἱ δύο κομψότατοι τόμοι τῶν **Διηγημάτων Ξενοπούλου** (*Φαίδωνος*), πωλούμενοι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἕκαστος φρ. 3. — Διὰ τοὺς συνδρομητάς μας, τοὺς ἀγοράζοντας καὶ τοὺς δύο ὁμοῦ, φρ. 4,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ 4,50
Τρίμηνος . . » 2,15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0,15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0,30].
Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰανουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 6

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ λέμβος εἶχε παρακάμψῃ μίαν γλῶσσαν γῆς, ἡ ὁποία ἐπρόβαινεν εἰς ἀρκετὸν μῆκος μέσα στὸν ποταμόν, καὶ εἶχε φθάσῃ ἐμπρὸς εἰς μίαν συστάδα ἀπὸ ἰ α τ ο λ ά, δένδρα πελώρια, τὰ ὁποῖα φθάνουν εἰς ὕψος τριάντα ἕως σαράντα ποδῶν, ἀλλὰ ἔχουν κάτι κορμοὺς χονδροτάτους, μὲ περιφέρειαν ἐννέα ἕως δέκα μέτρων.

Εἰς τοὺς παχυτάτους κλάδους των εἶχαν καταυλισθῇ καμμία ἑκατοστὴ καὶ πλέον πίθηκοι μὲ σταχτερὸν τρίχωμα, μὲ μαύρην κεφαλὴν καὶ μὲ μαῦρα χέρια καὶ οὐράν, πίθηκοι μετρίου ἀναστήματος. Καθισμένοι κυκλικῶς γύρω εἰς ἕνα γέροντα ἀρσενικὸν πίθηκον, ποῦ εἶχε τρίχωμα παρδαλόν, ἐτραγουδοῦσαν μὲ ὅλην τὴν δύναμίν των, κάμνοντες ὀχλοβοήν που σ' ἐκούφαινε, καὶ μιμούμενοι τοὺς ψαλτάδες ποῦ ψάλλουν ἢ τοὺς Ἑβραίους, ὅταν προσεύχωνται εἰς τὰς συναγωγάς των.

— Τί πίθηκοι εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὁποῖος ἐξέσπασε στὰ χάχανα, — τόσον γελοῖαι ἦσαν αἱ σοβαραὶ στάσεις ἐκείνων τῶν τετραχείρων ζῴων.

— Ὀνομάζονται γ ε ν ν ά τ ο ι καθὼς καὶ γ α α ρ ί β α ι - β ο ῦ χ ο ι, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἔχουν φωνὴν δυνατὴν σὰν τοὺς κοκκινοπιθήκους, καὶ μιμοῦνται πότε τοὺς ψαλμούς, πότε τὰ μυρολόγια τῶν γυναικῶν, καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ τὸν κρότον τοῦ ξυλοκόπου που σπάζει τὰ καυσόξυλα. Οἱ Βραζιλιανοὶ καὶ οἱ Ἰνδοί, ὅταν τοὺς ἀκούουν, λέγουν πως κάμνουν τὴν προσευχήν των οἱ πίθηκοι.

— Καὶ δὲν πειράζουν τοὺς ἀνθρώπους ;

— Ὄχι· ἔχουν μάλιστα νοστιμώτατον κρέας, καθὼς βεβαιοῦν οἱ Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀγαποῦν ψητοὺς στὴ σούβλα. Δὲν εἶν' ἔτσι, Γιαρουρῆ ;

— Ναί ! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός, —καὶ θὰ φάγῃ κρέας των τώρα ὁ Γιαρουρῆς!

— Θά σου σκοτώσω ἕναν, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἄφισε τὸν Γιαρουρῆ νά τον σκοτώσῃ μόνος του, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, εἶπεν ὁ ἰατρός. Κυττάξετε ἐκεῖ ! Ἔρχεται ὁ ἰ α κ α ρ έ. Τώρα θὰ δοῦμε μίαν σκηνὴν πολὺ περίεργον. . .

Κοντὰ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πελώρια ἐκεῖνα δένδρα, τὸ ὁποῖον ἐπρόβαλλε τοὺς κλάδους του ἐπάνω στὸν ποταμόν, ἐφάνησαν τὰ νερά που ἐφούσκωσαν ἔξαφνα, σὰν νὰ εἶχεν ὁρμήσῃ ἕως ἐκεῖ κανένα μεγάλο ψάρι, ἕτοιμον νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ ἰατρὸς καὶ οἱ φίλοι του εἶδαν ν' ἀναδύουν ἀπὸ τὰ νερὰ δύο τεράστια σαγόνια ὡπλισμένα μὲ μακρυὰ μυτερὰ δόντια, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ θηρίου ἔμενε κρυμμένο μέσα στὸ νερό. Ἀπὸ τὸ στόμα ἐκεῖνο ἀνεδόθη θρηνώδης κραυγή, σὰν νὰ ἦτο μωρὸ που ἔκλαιεν.

«Εἶχε καλοκαθήσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγχους;» (Σελ. 42, στ. α'.)

Τὸ θηρίον ἦτο ἕνας ἰ α κ α ρ ὲ ἢ καϊμάνος, εἶδος κροκοδείλου μήκους πέντε μέτρων, ὁ ὁποῖος ἐζητοῦσε κάτι νὰ εὕρῃ διὰ νὰ προγευματίσῃ. Τὰ ἑρπετὰ αὐτὰ εἶνε πολυάριθμα εἰς τοὺς ποταμοὺς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ ἰδίως εἰς τὸν Ὀρενόκον, σκοτώνουν δὲ καὶ ἀνθρώπους. Δὲν τους ἐπιτίθενται, ἀλλ' ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοὺς κυνηγοῦν, ὑπερασπίζονται μὲ ἀγρίαν λύσσαν, καὶ πολλοὶ κυνηγοὶ ἔμειναν χωρὶς πόδια ἢ ἐσκοτώθησαν μ' ἕνα κτύπημα τῆς φοβερᾶς οὐρᾶς των.

Ὁ καϊμάνος ἐξηκολούθει νὰ βγάζῃ τὰς θρηνώδεις κραυγάς του καὶ κάπου κάπου ἀνοιγοσφαλοῦσε τὰ φοβερὰ σαγόνια του μὲ πάταγον ἀνάλογον μ' ἐκεῖνον που κάμνει τὸ μπαοῦλο, ὅταν το κλείσετε μὲ ὁρμήν.

Οἱ γ ε ν ν ά τ ο ι, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν

συναυλίαν των, δὲν εἶχαν, φαίνεται, ἀντιληφθῆ ἀκόμη τὴν παρουσίαν τοῦ ἐπικινδύνου γείτονος. Ἐξαφνα ὅμως ἐσιώπησαν καὶ ἤρχισαν νὰ σκύβουν ἐπάνω στὸν ποταμόν, νὰ κυττάζουν τὰ σαγόνια καὶ νὰ προσέχουν εἰς τὰ κλάμματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὅσον ἐπήγαιναν κ' ἐγίνοντο θρηνωδέστερα.

— Ἑτοιμάζονται νὰ κατέβουν, εἶπεν ὁ ἰατρός, κάμνων νεῦμα εἰς τὸν Ἰνδὸν νὰ πάρῃ τὴν βέλταν, διὰ νὰ κρατηθῆ ἡ λέμβος εἰς τὸ μέσον τοῦ ρεύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΜΙΑ ΥΠΟΠΤΟΣ ΠΥΡΑ

Πραγματικῶς, οἱ πίθηκοι ἐφαίνοντο περίεργοι νὰ μάθουν τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὸ τὸ στόμα, που ἐκλαυθμήριζεν ἔτσι. Ἐφώναζαν εἰς ὅλους τοὺς τόνους, ἐνῷ ἔδειχναν μὲ τὰ δάκτυλα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κ' ἐφαίνετο πῶς ἔκαμναν συμβούλιον πρὶν λάβουν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ σοβαρὰς συνεπείας. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἔνστικτον τοὺς ἔκαμνε νὰ φοβοῦνται, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἡ περιέργειά των ἐνίκησε τὸν φόβον.

Ἕνας ρωμαλέος ἀρσενικὸς πίθηκος ἐκρεμάσθη στερεὰ μὲ τὴν μακρὰν οὐράν του ἀπὸ ἕνα κλάδον, που ἐπρόβαλλεν ἐπάνω εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἄρχισε νὰ ταλαντεύεται ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ χάσκον στόμα τοῦ καϊμάνου, ἐνῷ συγχρόνως ἔκαμνε κάτι γελοίους μορφασμούς.

Ἕνας ἄλλος, γρήγορος σὰν τὴν ἀστραπήν, τὸν ἔδραξεν ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ τὸν ἐκατέβασε χαμηλότερα, ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις ἦτο σημαντικὴ ἀκόμα. Ἔτρεξαν κοντὰ καὶ ἄλλοι πίθηκοι καί, πιασμένοι ἀπὸ τὲς οὐρές, ἐσχημάτισαν ἕνα εἶδος ἁλυσίδας, τῆς ὁποίας ἡ ἄκρα, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πρῶτον ἄρρενα, πολὺ γρήγορα ἤγγισε τὸ νερό.

Μία διαβολικὴ συναυλία εἰδοποίησε τότε τοὺς ἄλλους πιθήκους, ποῦ ἦσαν πλησμονὴ εἰς τοὺς κλάδους τοῦ τεραστίου δένδρου, ὅτι ὁ σκοπός των εἶχεν ἐπιτύχῃ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς σειρᾶς εἶχε καλοκαθήσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ρύγχους τοῦ καϊμάνου, κ' ἐκύτταζε μέσα, ἔκαμνε δὲ κάτι χάχανα παταγώδη, τὰ ὁποῖα οἱ σύντροφοί του, διὰ νὰ μὴ φανοῦν καθυστεροῦντες, ἐπανελάμβαναν μὲ ὅμοιον πάταγον. Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ἀκινησίαν ἐκείνην τῶν σιαγόνων, ὁ πρῶτος ἤρχισε νὰ ψηλαφῇ τὴν γλῶσσαν, κατόπιν τὰ δόντια, καὶ τέλος εἰσήγαγε τὸν τριχωτὸν βραχίονά του μέσα εἰς τὸν φάρυγγα, ζητῶν ἴσως νὰ ἀνακαλύψῃ τί ἦτο κρυμμένον εἰς τὸ βάθος του.

Αὐτὴ ἦτο ἡ στιγμὴ που ἐπερίμενεν ὁ ὑπομονητικὸς καὶ πονηρὸς καϊμάνος: τώρα πιὰ τὸ πρόγευμά του ἦτο ἐξησφαλισμένον. Ταχὺς σὰν τὸν κεραυνόν, ἔκλεισε τὰ δυνατὰ σαγόνια του, καὶ ὁ καϊμένος ὁ περίεργος ἐκόπη στὴν μέσην μὲ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα δόντια, τὰ σκληρὰ σὰν τὸν χάλυβα.

Ὁ κακόμοιρος μόλις ἐπρόφθασε νὰ βγάλῃ μίαν πνιγμένην κραυγήν, καὶ ἔγινεν ἄφαντος μέσα στὸ νερό. Οἱ σύντροφοί του, κατατρομαγμένοι, ἐσκαρφάλωσαν ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον κ' ἐμαζεύθησαν ἐπάνω στὸ κλαδί, κάμνοντες θόρυβον καταχθόνιον.

— Καλὴ βαροστομαχιά! — ἐφώναξεν ὁ Ἀλόνσος, κ' ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ἰνδὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀρχικὴν πορείαν τῆς λέμβου.

— Ὁ καϊμάνος δὲν θ' ἀρκεσθῆ μὲ αὐτὸ τὸ πρόγευμα, εἶπεν ὁ ἰατρός. Αὐτὸ δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ξεροκόμματο, ποῦ θά του αὐξήσῃ περισσότερον τὴν ὄρεξιν.

— Θὰ ξαναδοκιμάσῃ λοιπὸν τὸ τέχνασμά του; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, ἐνθαμβος.

— Καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν, νεανίσκε μου.

— Καὶ οἱ πίθηκοι θ' ἀφίσουν νὰ φαγωθοῦν κι' ἄλλοι σύντροφοί των;

— Βεβαιότατα. Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ *ἴακαρὲ* θὰ γυρίσῃ νὰ καθήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ κλαδί, θὰ ξαναρχίσῃ τὰ κλάμματά του, καὶ οἱ πίθηκοι πάλιν θὰ κατέβουν.

— Τί ἠλίθιοι!

— Εἶνε περίεργοι καὶ λησμονοῦν εὔκολα τὸν κίνδυνον. Γιαρουρῆ, πρόσεχε τοὺς *πάγκους*! Τὸ νερὸ εἶνε θολό, καὶ αὐτὸ σημαίνει πῶς εἴμαστε στὰ ρηχά.

Ὁ Ἰνδός, ὡς ἔμπειρος ναυτικὸς τοῦ ποταμοῦ, εἶχε καὶ αὐτὸς ἀντιληφθῆ τὴν μεταβολὴν τοῦ βυθοῦ καὶ εἶχε στρέψῃ τὴν λέμβον πρὸς τὰ ἀνοικτά.

Μεγάλαι σύρτεις ἀπὸ ἄμμον ἤρχιζαν νὰ ἐμφανίζωνται πρὸς τὰ δυτικά, καὶ διέκοπταν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ἐξετείνοντο πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, κ' ἐπάνω εἰς αὐτοὺς διεκρίνοντο μερικοὶ καϊμάνοι, ποῦ ἐζεσταίνοντο εἰς τὸν ἥλιον.

Ἦσαν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πραγματικῶς τεράστιοι, ἔχοντες μῆκος ἕως ἓξ μέτρα, μὲ κάτι σαγόνια, νά σε πιάσῃ ρίγος! Ὅταν εἶδαν τὴν λέμβον, δὲν ἔφυγαν, ἀλλὰ ἔκαμαν *τούμπα*, κ' ἔδειξαν εἰς τοὺς ταξειδιώτας τὰ χονδρόδερμα νωτά των, τὰ σκεπασμένα μὲ λέπια, που ἡ σφαῖρα δύσκολα τὰ περνᾷ,—τόσον εἶνε σκληρά. Ἐγνώριζαν ὅτι, εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν εὑρισκόμενοι, δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φοβηθοῦν.

Ἂν καὶ ὁ Ἀλόνσος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δοκιμάσῃ ἐπάνω ς' αὐτὰ τὰ ἀδηφάγα ἀμφίβια τὴν εἰσδυτικότητα τῶν σφαιρῶν του, ὁ Δὸν Ραφαὴλ δὲν ἐθεώρησε πρέπον νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, διότι τὸ ταξεῖδι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται δύσκολον.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς πολλὰς σύρτεις, τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ ἦτο σκεπασμένο μὲ ὑδραχαρῆ φυτά, καλὰ ριζωμένα, τὰ ὁποῖα δὲν ἄφιναν τὴν λέμβον νὰ κινῆται ἐλεύθερα. Τὸ ρεῦμα ἦτο σκεπασμένον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια φύλλα, ποῦ λέγονται *βασιλικαὶ βικτωρίαι*, καὶ τὰ ὁποῖα οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουν *φούρνους*, διότι ὁμοιάζουν μὲ τοὺς μεγάλους καὶ ἀβαθεῖς φούρνους των, ὅπου μαγειρεύουν τὴν μανιόκαν. Τὰ φύλλα ἐκεῖνα φαίνονται σὰν κυκλικοὶ πάκτωνες, διότι ἔχουν περιφέρειαν ἑνὸς μέτρου καὶ 20, ἕως ἑνὸς μέτρου καὶ 50 ἑκατοστῶν. Βλαστάνουν εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ποταμοῦ, μικρότατα κάτ' ἀρχάς, σὰν φλυτζανάκια βαθουλά, ἔπειτα εὐρύνονται, καί, ὅταν φθάνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ἁπλώνουν ἐκεῖνα τὰ γιγαντώδη φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τοὺς γύρους των ἀνασηκωμένους σὰν πιατάκια τοῦ καφφέ, καὶ εἶνε θωρακισμένα μὲ φοβερὸν ὁπλισμὸν ἀπὸ ἀγκάθια.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ φυτὰ ἐκεῖνα εἶχαν τὰ ἄνθη των, ἄνθη ὡραιότατα, βελουδωτά, ἄλλα ἄσπρα, ἄλλα μὲ ὅλας τὰς διαβαθμίσεις τοῦ ροδίνου καὶ τοῦ βαθυπορφύρου χρώματος.

Ἐκτὸς αὐτῶν, εἰς τὰ ρηχὰ ὑψοῦντο πραγματικὰ ἄλση ἀπὸ *μουκαμμοῦ*, δηλαδὴ *ἀροειδῆ* μὲ ἐλαφρὸν μὲν ξύλον, ἀλλὰ μὲ ἰσχυρὸν φλοιόν, μὲ μεγάλα ἐπιπλέοντα φύλλα, τὰ ὁποῖα ἀνθίσταντο εἰς τὴν στεῖραν τῆς λέμβου.

Εὐτυχῶς δὲν ἔλειπεν ὁ ἄνεμος ἐπάνω εἰς τὸν μεγάλον ποταμόν, ὁ ὁποῖος διετήρει ἀκόμη τὸ πλάτος τεσσάρων ἕως ἓξ μιλίων καὶ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν λέμβον νὰ λοξοδρομῇ διὰ ν' ἀποφεύγῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐμπόδια.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ὅμως, ὁ ποταμὸς ἐκαθαρίσθη πάλιν, καὶ οἱ ταξειδιῶταί μας ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσουν μὲ ἀξιοσημείωτον ταχύτητα καὶ νὰ πλησιάσουν περισσότερον πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου, ἡ ὁποία δὲν ἀπεῖχε κατὰ τὰ φαινόμενα περισσότερον ἀπὸ 20μίλια.

Ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ ἐπιλέμβιοι ναυτικοί μας παρέπλεαν ἐξ ἀποστάσεως τριακοσίων ἕως τετρακοσίων βημάτων, ἐφαίνετο πάντοτε ἀκατοίκητος, ἂν καὶ ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ περιοχὴ ἐκείνη ἦτο μία ἀπὸ τὰς πολυανθρωποτέρας, διότι τὴν κατεῖχεν ἡ μεγάλη φυλὴ τῶν Ὀττομάκων, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν συμβολὴν τοῦ Σινακούρου ἕως τὴν συμβολὴν τοῦ Ἀπποῦρε.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ *Αἰμ. Σαλγάρη*.]

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Εἰς τὴν Βαγκόκ, τὴν πόλιν τοῦ Σιὰμ — τοῦ γνωστοῦ βασιλείου τῆς Ἰνδοκίνας — κάθε κάτοικος θεωρεῖ καθῆκόν του νὰ κάμνῃ τὸ λουτρόν του εἰς τὸν ποταμὸν τουλάχιστον τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν. Τὰ δύο τρίτα τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ζῶσιν εἰς πλωτὰς κατοικίας, δηλαδὴ εἰς σπίτια κατασκευασμένα ἀπὸ ξύλα καὶ σανίδια ἐπάνω εἰς μαούνες τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον φοροῦν αἱ κατώτεραι τάξεις, εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν ἁπλοῦν καὶ λιτόν, οἱ ἄνθρωποι δὲν δυσκολεύονται καθόλου νὰ λούωνται, ὁπόταν θέλουν.

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ συχνὸν δρόσισμα εἰς τὸ νερὸ καθιστᾷ τὴν ζωὴν ὑποφερτὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ θερμότατον κλῖμα. Καὶ εἶνε μερικαὶ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἑορτάζουν τὴν λεγομένην πανήγυριν τοῦ νεροῦ. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ καθένας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βρέχῃ τὸν γείτονά του καὶ νά τον κάμνῃ μούσκεμμα στὸ νερό. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια ὁπλίζονται μὲ κανάτια, καὶ οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ἀγόρια μὲ τεράστια κλυστήρια. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἄλλο δὲν γίνεται παρὰ διαρκὲς ἀλληλοκατάβρεγμα!

Τὴν τελευταίαν φορὰν ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἕνας Κινέζος, ὁ ὁποῖος ἐπρομηθεύθη μίαν ἀληθινὴν πυροσβεστικὴν ἀντλίαν καὶ ἀνεστάτωσεν ὅλην τὴν γειτονιάν, διότι μάλιστα ἔτυχε νὰ ἔχῃ τὸ μαγαζί του εἰς δρόμον πολὺ περαστικόν.

Τότε συνέβη καὶ τὸ ἑξῆς ἀστεῖον ἐπεισόδιον.

Ἕνας νεαρὸς Ἄγγλος, νεοφερμένος εἰς τὴν πόλιν καὶ μὴ γνωρίζων τίποτε διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ νεροῦ, ἐφόρεσε τὰ μαῦρά του καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο του, καὶ ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντας ἰθαγενεῖς τῆς πόλεως. Κτυπᾷ, καὶ του ἀνοίγει τὴν θύραν μία ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ οἰκοδεσπότου μὲ ἕνα κουβᾶν νερὸ εἰς τὸ χέρι.

Ἡ κόρη τὸν ἐρωτᾷ, γελαστὴ-γελαστή, εἰς σιαμικὴν γλῶσσαν, ἂν τηρῇ καὶ αὐτὸς τὴν ἑορτὴν τοῦ νεροῦ.

— Ὢ! γές! ἀπαντᾷ ὁ Ἄγγλος, νομίσας ὅτι τὸν ἐρωτοῦσεν, ἂν ἤρχετο διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα της.

Φαντάζεσθε πλέον τὴν κατάπληξίν του, ὅταν εἶδε τὴν νεαρὰν Ἰνδοκινέζαν νά του ἐκσφενδονίζῃ τὸ νερὸ τοῦ κουβᾶ καὶ νά τον κάμνῃ παππί, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια! Τὸ ψηλό του καπέλλο ἔγινεν ἐλεεινό, καὶ ἡ ρεδιγκότα του σὰν πανὶ τοῦ νεροχύτη!

Ἠναγκάσθη ὁ δυστυχὴς ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψίν του, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ἐπισκευάσῃ τὰς ζημίας τῆς ἐνδυμασίας του. . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΟΥΣΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τροχοθεν, εἰς φιλικόν μου σπίτι, συνηντήθην μὲ μερικοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας τῆς «Διαπλάσεως». Συνωμίλουν περὶ τῶν νέων μυθιστορημάτων καὶ ἀνεκοίνουν ζωηρῶς κ' εὐγλώττως τὰς πρώτας ἐντυπώσεις των.

«— Στὴν ἀρχήν, ἔλεγεν ὁ Νῖκος Ρ**, λυπήθηκα ἅμα εἶδα ὅτι εἰς τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν δὲν θὰ ἔχωμεν μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Πῶς μάρεσει! Εἶνε ὁ ἀγαπημένος μου συγγραφεύς. Ἅμα ἐδιάβασα ὅμως τὴν ἀρχὴν τῆς «Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ», παρηγορήθηκα ἀμέσως. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Αἰμίλιος Σαλγάρης εἶνε ὁ Ἰούλιος Βέρν τῆς Ἰταλίας» καὶ τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς «Διαπλάσεως» θὰ εἶνε τόσον ὡραῖον καὶ περιπετειῶδες, ὅσον καὶ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ Βέρν. Τί νά σας πῶ! ἀδύνατον νὰ διαβάσω μυθιστόρημα, ἂν δὲν εἶνε περιπετειῶδες, μὲ ταξεῖδια εἰς ἀγνώστους τόπους, μὲ ἀγρίους λαούς, μὲ θηρία, μὲ ἀπρόοπτα, μὲ θαυμάσια. . . Τὰ οἰκογενειακὰ μυθιστορήματα, ποῦ ἔχουν τὴν σκηνήν των εἰς ἕνα σπίτι ἢ τὸ πολὺ-πολὺ εἰς μίαν ἔξοχήν, μοῦ φαίνονται σαχλά, ἄνοστα, κρύα. Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι νὰ τα διαβάζουν καὶ μάλιστα κατὰ προτίμησιν!

— Ὅπως ἔξαφνα ἐγώ, εἶπε τότε ἡ Βιργινία Π**, ποῦ προτιμῶ τ' «Ἀγύριστα Κεφάλια». Τί νά σας κάμω! αὐτὸ τὸ εἶδος μάρεσει. Τὰ οἰκογενειακὰ μυθιστορήματα μοῦ φαίνονται ἀληθινώτερα, πραγματικώτερα, ζωντανότερα. Αὐτὰ μᾶς δείχνουν χαρακτῆρας, αὐτὰ μᾶς διδάσκουν τὴν ζωήν, αὐτὰ μᾶς περιγράφουν σκηνὰς καὶ περιπετείας πού τας εἴδαμεν, τὰς ἐννοοῦμεν, τὰς αἰσθανόμεθα, τὰς ἐπεράσαμεν, ἢ εἰμπορεῖ νά τας περάσωμεν εἰς τὸ μέλλον. Διαβάζω καὶ τὸν Βέρν, ἀπὸ περιέργειαν. Ἀλλὰ γρήγορα βαρυέμαι καὶ λέγω: «οὔφ! τί ψευτιές!» Ὅταν ὅμως διαβάζω τ' «Ἀγύριστα Κεφάλια», τὴν «Ἐξαδέλφη μου», τὸ «Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς» καὶ τὰ ὅμοια, αἰσθάνομαι τόσον ἐνδιαφέρον, τόσην συμπάθειαν πρὸς τὰ πρόσωπα, τόσην περιέργειαν διὰ τὴν τύχην των, ὥστε μοῦ φαίνεται πῶς διαβάζω ἱστορίαν ἀληθινήν, καὶ διασκεδάζω, καὶ συγκινοῦμαι, καὶ χαίρομαι, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ φθάσω εἰς τὸ τέλος. Ἔτσι κ' ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ προτιμοῦν ἀπὸ τ' ἀληθινά, τὰ ψυχολογημένα, τὰ πραγματικῶς ὡραῖα οἰκογενειακὰ μυθιστορήματα, τὰ ψεύτικα, τὰ φαντασιώδη, τ' ἀπίθανα καὶ τὰ νεροβράστα κολοκύθια τῶν περιπετειῶν!»

Ὁ Νῖκος Ρ** ἠτοιμάσθη ναντικρούσῃ τὴν εὐγλωττον Βιργινίαν. Ἀλλ' ἐπετάχθη μὲ ὁρμὴν ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ μικρὸς Ἀνδρέας Κ** καὶ δὲν ἄφισε πλέον νὰ ὁμιλήσῃ κανένα.

«—Ἔχετε καὶ οἱ δύο ἄδικο! ἐφώναξεν. Ἐμένα μάρέσουν καὶ τὰ δύο εἴδη τῶν μυθιστορημάτων. Μὲ τὴν ἴδιαν εὐχαρίστησι ποῦ διαβάζω τὴν «Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ», διαβάζω καὶ τ' «Ἀγύριστα Κεφάλια». Βρίσκω στὸ ἕνα προτερήματα, ποῦ δὲν τὰ βρίσκω εἰς τὸ ἄλλο καὶ τἀνάπαλιν. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἕνα συμπληρόνει τὸ ἄλλο, καὶ ἡ ἀπόλαυσίς μου εἶνε τελεία. Γιατὶ κ' ἐγὼ εἶμαι τέλειος ἄνθρωπος ἐνῷ σεῖς, ποῦ ἔχετε προτιμήσεις, εἶσθε ἄνθρωποι *μισοί*... Τί γελᾶτε; καλὰ λέω! Ἄνθρωποι μ' ἕνα μάτι καὶ μ' ἕνα αὐτί, ἀφοῦ ἀκοῦτε καὶ βλέπετε μόνον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Ἐγὼ ὅμως ποῦ ἔχω δύο μάτια καὶ δύο αὐτιά, βλέπω καὶ ἀκούω καὶ ἀπὸ δύο μέρη. Δὲν ἔχω δίκηο, κύριε Φαίδων;»

Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ὅσον καὶ ἂν δὲν ἤθελα νὰ δυσαρεστήσω τὸν Νῖκον καὶ τὴν Βιργινίαν, εὑρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὁ Ἀνδρέας εἶχε δίκαιον.

Ὑπάρχουν διάφορα γούστα. Εἶνε πολλοὶ ἀναγνῶσται ὅπως ὁ Νῖκος εἶνε καὶ ἄλλοι, —ἴσως ὀλιγώτεροι, —ὅπως ἡ Βιργινία. Ἡ «Διάπλασις» τὸ γνωρίζει καλά, καὶ διὰ τοῦτο σοφώτατα, ἐκλέγει πάντοτε δύο μυθιστορήματα, τὸ ἓν *ἀ λὰ Βέρν*, περιπετειῶδες, διὰ τοὺς πρώτους, καὶ τὸ ἄλλο ψυχολογικόν, οἰκογενειακόν, διὰ τοὺς δευτέρους. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ἀναγνῶσται — ἴσως ἀκόμη ὀλιγώτεροι, — οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦνται καὶ μὲ τὰ δύο. Αὐτοὶ δὲν ἐρωτοῦν τὸ εἶδος, διότι δὲν προτιμοῦν καὶ δὲν ἀποκλείουν κανέν' ἐξετάζουν μόνον ἂν ἓν μυθιστόρημα εἶνε καλὸν εἰς τὸ εἶδος του, καὶ τότε τὸ ἀναγινώσκουν μ' εὐχαρίστησιν. Ἀπὸ ἓν μυθιστόρημα τοῦ Βέρν, ἐκτιμοῦν τὴν φαντασίαν τῶν ἀφαντάστων περιπετειῶν, τὰς περιγραφὰς τῶν μακρινῶν καὶ ἀγνώστων τόπων, τὰς ἐπιστημονικάς, γεωγραφικὰς καὶ ἱστορικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀποκτᾷ τις ἀκόπως κατὰ τὴν διασκεδαστικὴν ἀνάγνωσιν. Ἀπὸ ἓν οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα πάλιν, ἐκτιμοῦν τὴν ἀλήθειαν τῶν χαρακτήρων, τὴν ἀκρίβειαν τῆς ψυχολογίας, τὴν λεπτὴν παρατήρησιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ εὑρίσκουν εὐχαρίστησιν, ἐνδιαφέρον, ἀπόλαυσιν, — καὶ ἀναγινώσκουν κάθε μυθιστόρημα, ἀρκεῖ νὰ εἶνε *τῆς προκοπῆς*, καλλιγραμμένον, ἀπὸ ἄνθρωπον ποῦ γνωρίζει

τὴν τέχνην του κ' ἔχει τὴν μυστικὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇ τὸν ἀναγνώστην. Διότι βλέπετε, ὑπάρχει καὶ ἡ μαγεία τοῦ ὕφους. Τὸ καλὸν ὕφος ἑλκύει περισσότερον ἀπὸ κάθε τί ἄλλο. Καὶ ὅταν ὁ ἀναγνώστης εἶνε τόσον ἀνεπτυγμένος ὥστε νὰ αἰσθάνεται τὸ καλὸν ὕφος, νὰ εὑρίσκῃ τέρψιν εἰς τὴν τέχνην τοῦ συγγραφέως, τότε ἀκριβῶς δὲν ἐρωτᾷ πλέον περὶ τοῦ εἴδους τοῦ βιβλίου καὶ δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξὺ μυθιστορημάτων.

Ὥστε ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ὁ καλλίτερος ἀναγνώστης εἶνε ὁ Ἀνδρέας. Μονομερεῖς οἱ ἄλλοι· γενικώτερος αὐτός. Ἀτελεῖς οἱ ἄλλοι· τελειότερος αὐτός. Καλά το εἶπεν: ἄνθρωπος μὲ δυὸ μάτια καὶ μὲ δυὸ αὐτιά.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ Τιγρίνα δὲν ἦτανε καθόλου εὐχαριστημένη μὲ ὅλες αὐτὲς τὲς ἱστορίες. Δὲν ἔβλεπε τί τάχα ἠμποροῦσαν νὰ της χρησιμεύσουν τὰ γράμματα καὶ ἡ παιδεία, καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ φασαρία μὲ τὸ Α, Β, Γ, Δ.

— Καλὲ μαμμά μου, ἔλεγε, τί ὄφελος βγαίνει ἀπὸ ὅλα αὐτά; Δέν με

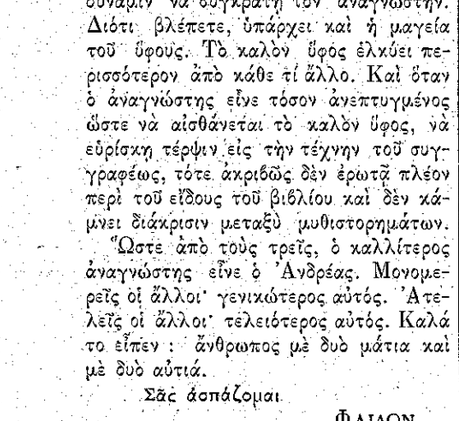

«Ἐκάθησε κοντὰ στὸν Γιαννάκη.»

μαθαίνει καλλίτερα ὁ κύρ-δάσκαλος πῶς νὰ κυνηγῶ καὶ νὰ τσακώνω τὲς ἀντιλοπίτσες καὶ τὰ ζαρκαδάκια;... Τί νά σου 'πῶ!... Μοῦ φαίνεται πῶς κοντεύω νὰ ξεχάσω πῶς τὰ κυνηγοῦνε, ἀπὸ τότε πού μου ἐφορέσανε αὐτὰ τὰ ροῦχα... Ἤθελα, — ξέρεις τί ἤθελα;... Νά μ' ἀφίσῃς, μαμμά μου, νὰ τα βγάλω καὶ νὰ τὰ πετάξω!

Ἡ κυρία Τίγραινα ὅμως, ποῦ ἦτανε καὶ αὐτὴ μεγάλη ἀρχόντισσα, σὰν νὰ λέμε ὑπούργίνα, θυμήθηκε πόσο ἄτακτη καὶ σκανδαλιάρα ἦτανε στὸ σπίτι ἡ ἀγαπημένη της μικρούλα κόρη, καὶ γι' αὐτὸ της εἶπε:

— Κάμε δὰ λιγάκι ὑπομονή, κόρη μου! Πάντα ἡ ἀρχὴ δύσκολη εἶνε! Περίμενε νὰ προχωρήσῃς λιγάκι στὰ μαθήματα, καὶ νὰ δῇς πόσο θὰ εὐχαριστηθῇς!

Κ' ἔτσι ἡ Τιγρίνα ἐπῆγε καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ στὸ σχολεῖον, κ' ἐκάθησε κοντὰ στὸν Γιαννάκη τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνας καὶ στὸν μικρὸν Λεονταράκη, καὶ ἔβαλε τὰ δυνατά της διὰ νὰ καταλάβῃ τὰ μυστήρια τοῦ Α,Β,Γ,Δ.

— «Α», ἔλεγεν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, κ' ἔδειχνε μὲ τὸ μπαστοῦνί του τὰ γράμματα ποῦ εἶχε ζωγραφισμένα στὸν μαυροπίνακα. — «Α» σημαίνει Ἄνθρωπος, ποῦ εἶνε τὸ πιὸ γραμματισμένο καὶ σπουδασμένο ζῷο τοῦ κόσμου, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὄνομά του εἶνε πρῶτο στὰ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου. Προσπαθήσετε νὰ μήν το λησμονήσετε, ἀγαπητή μου φίλοι: «Α», ἴσον Ἄνθρωπος, πάντοτε πρῶτο... Τώρα, κύριε Λεονταράκη, γιὰ νὰ δοῦμε τὰς προόδους σου! Ἔλα νά μας δείξῃς τὴν προκοπή σου. Λέγε μας: ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου;

— Λάμβδα! ἐμούγγρισεν ὁ Λεονταράκης.

— Τί εἶπες;

— Λάμβδα, δηλαδὴ Λέων!

Ὤ,ὤ! νὰ βλέπατε φούρκα ποῦ ἔπιασε τὸν κύριον Μαϊμουδιάδην. Δὲν ἐτόλμησε τίποτε νά του κάμῃ τοῦ Λεονταράκη, διότι ἦτανε παιδὶ τοῦ βασιλέως τῶν ζώων.

Ἐξεθύμανεν ὅμως σ' ὅλη τὴν ἄλλη τάξι, ἔδειρε ὅλα τὰ κουταβάκια στὰ χέρια μὲ τὸν δείκτην, καὶ τα ἐκράτησε νηστικὰ τὸ μεσημέρι, καί τα ἔβαλε νὰ γεμίσουν τέσσαρα κατεβατὰ τὸ καθένα εἰς τὰ τετράδια τῆς καλλιγραφίας των.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἀλλὰ ἡ Δωροθέα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πεισθῇ νὰ εἰπῇ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι εἶπε.

— Μήπως ἐπειράξατε κανένα ἀπὸ τὰ ἄλλα δωμάτια; ἠρώτησεν ὁ πατέρας.

— Ὄχι! ἀπεκρίθη ἡ Δωροθέα.

— Ἐννοεῖται! δὲν ἠμπορούσαμε νὰ πειράξωμε τίποτε στὸ μικρὸ σαλονάκι, εἶπε μὲ σοβαρότητα ἡ Μαριάννα, ἐξ αἰτίας τῶν ἀναμνήσεων...

Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς φράσεώς της ἐπῆγε χαμένο, διότι ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ τὴν ἐπέταξαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον μὲ σπρωξίματα, διὰ νά την ἐπιπλήξουν διὰ τὴν ἀγένειάν της.

Εὐτυχῶς ἡ κυρία Μάρσαλ δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ, καὶ ὁ σύζυγός της εἶπε στὰ ἄλλα κορίτσια ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμναν νὰ ἐπήγαιναν κάτω νὰ ἰδοῦν ἂν ἦτο ἑτοιμο τὸ τραπέζι.

Ὅταν ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ κατέβησαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, εὗρῆκαν τὰ κορίτσια καθισμένα κι' ὅλας ὁλόγυρα στὸ τραπέζι. Ἡ μὶς Δάλυ δὲν ἦτο παροῦσα. Εἶχεν ἀποποιηθῇ τὴν πρόσκλησιν νὰ συμφάγῃ μαζί των, διότι δὲν ἤθελε νὰ εὑρίσκεται ὡς παρείσακτος μεταξὺ τῶν γονέων καὶ τῶν παιδιῶν εἰς τὴν πρώτην των οἰκογενειακὴν συνάντησιν.

Ὁ κ. Μάρσαλ ἤρχισε πάλιν νὰ σφυρίζῃ ἕνα σκοπόν, ἅμα εἶδε τὸ τραπέζι.

— Μήπως κάμνετε προμηθείας διὰ... πολιορκίαν; ἠρώτησεν.

— Ἐνομίζαμεν πῶς θὰ ἐπεινούσατε! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ἀρκετὰ πειραγμένη μὲ τὸν σκωπτικὸν τόνον τοῦ πατέρα της.

— Πεινοῦμε βέβαια, ὄχι ὅμως τόσον πολὺ ὥστε νά το αἰσθανθοῦν αἱ προμήθειαι ποῦ ἐκάματε, εἶπεν ὁ πατέρας.

Καὶ ἐπεθεώρησε τὸ τραπέζι, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἦτο στημένον ἕνα καΐκι μὲ ζαχαρόπηκτα ὀπωρικά, ἐνῷ ὁλόγυρα 'ς αὐτὸ ἦσαν ἀμέτρητες πιατέλλες, κρύα πουλερικά, μία μεγάλη ζεστὴ κρεατόπηττα, μιὰ γλῶσσα, ἕνα χοιρομέρι, σβίγγοι, κομπόστες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα γλυκίσματα.

— Μά, κορίτσια μου, καὶ ἑβδομάδες ὁλάκαιρες ἂν εἴχαμε νηστικοί, πάλιν δὲν θὰ μπορούσαμε νά τα καταφέρωμε, ὅλα αὐτά!

— Ἴσως δὲν ἤξευραν τί μου... τί μας ἀρέσει, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, φοβηθεῖσα μήπως κακοκαρδίσουν τὰ κορίτσια. — Γι' αὐτὸ ἑτοίμασαν ἀπ' ὅλα, κι' ὅ,τι μας ἀρέσει παίρνομε.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Δωροθέα, δὲν εἶνε αὐτό. Ἐμεῖς δὲν ἠμπορούσαμε νὰ συμφωνήσωμεν, καὶ γι' αὐτὸ ἐδιάλεξε ἡ καθεμιά μας ὅ,τι της ἄρεσε, διὰ νὰ μὴν πιασθοῦμε μεταξύ μας!

— Μά, ὁπωσδήποτε, ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τὸ ἐκάματε ἀπὸ τὴν καλωσύνην σας, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Καὶ τώρα, Φράγκ, κάθησε νὰ κόψῃς καὶ νὰ μοιράσῃς. Εἶμαι βεβαία πῶς θὰ γίνωμεν ὅλες μας οἱ καλλίτερες φίλες, ἅμα μας περάσῃ ἡ πεῖνα!

Καὶ ἐκάθησε στὴν καρέκλαν της μὲ ἐνθαρρυντικὰ νεύματα καὶ μειδιάματα πρὸς τὰ κορίτσια. Ἀλλὰ αὐτὰ ἐκράτησαν τὴν ἄκαμπτον σοβαρότητά των.

Εἶχε βγάλη τὸ καπέλλο της καὶ τὸ ἐπανωφόρι της. Ἐπομένως τὰ κορίτσια ἠμποροῦσαν τώρα νά την κυττάξουν καὶ νά την σπουδάσουν προσεκτικώτερα. Ἦτο

ὑψηλὴ καὶ ἰσχνή· τὰ ὡραῖά της μαλλιὰ ἦσαν ἐκ φύσεως ἀρκετὰ σγουρὰ καὶ ἐσχημάτιζαν μικρὲς ἀφέλειες εἰς τὸ μέτωπόν της· τὸ πρόσωπόν της ἦτο φωτεινὸν καὶ εὐχάριστον, ἐφαίνετο δὲ αὐτὴ ἀπὸ τὰς κινήσεις της δραστηρία νέα, καὶ εἶχε κάτι το εἰλικρινὲς καὶ πρόσχαρον ἐπάνω της, μὲ τὸ ὁποῖον, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινεν, ἐκέρδιζε τὰς συμπαθείας ὅλων.

Καὶ ὅμως, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅλαι αἱ προσπάθειαί της διὰ νὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας τῶν προγονῶν της, ἔμειναν ἄκαρπαι· τὰ κορίτσια ἀπαντοῦσαν εἰς τὰς ἐρωτήσεις της ὅσον τὸ δυνατὸν βραχυλογώτερον, καὶ ἤκουαν μὲ σιωπήν, ὅταν ἐκείνη διηγεῖτο τὸ τελευταῖον ταξειδί της. Ὅλοι ἦσαν στενοχωρημένοι, ἰδίως διότι ὅλη ἡ οἰκογένεια τὸ ἐνόμιζεν ἀπρεπὲς νὰ σηκωθοῦν γρήγορα-γρήγορα καὶ ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου. Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Μάρσαλ ἔστειλε τὰ κορίτσια ἐπάνω. Ὑπερέλῃθησαν ὅλα παθητικῶς εἰς τὸ φίλημα τῆς καληνύκτας, ἀλλ' ἀφοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, ἡ θύρα ἤνοιξε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ ἐπέστρεψεν ὀπίσω.

— Μήπως ἐλησμόνησες τίποτε; τὴν ἠρώτησεν ὁ πατέρας της.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ μικρούλα· μά... ἐσυλλογίσθηκα πῶς ἤθελα νὰ 'πῶ, ἄλλη μιὰ φορά, καληνύκτα...

Καὶ ἔβαλε τὸ χεράκι της εἰς τὸ χέρι τῆς κυρίας Μάρσαλ, καὶ ἀνεσήκωσε τὸ προσωπάκι της διὰ νά τῆς το ξαναφιλήσουν.

* * * * *

Ὅταν ἡ κυρία Μάρσαλ ἐδέχθη νὰ στεφανωθῇ τὸν ἤδη σύζυγόν της, εἶχε σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ, ὅτι ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτά της καθήκοντα ἦτο νὰ κάμῃ εὐτυχεῖς τὰς προγονάς της καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην των, οὕτως ὥστε, χωρὶς νὰ παρέμβῃ παραπολὺ εἰς τὰς συνηθείας των, νὰ δυνηθῇ νὰ εἶνε δι' αὐτὰς φίλη καὶ σύμβουλος καὶ ὄχι ἀκάλεστος παρείσακτος. Μία ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις της ἦτο νὰ μὴν ἀναστατόνῃ τὸν κόσμον διὰ τὸ καθετί, ἀλλὰ νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰ μικρὰ πράγματα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ κορίτσια θά την ἐδικαίωναν ὅταν θά την ἔβλεπαν, εἰς τὰ σοβαρά, ἀναγκασμένην ν' ἀντιτάσσεται εἰς τὰς ὀρέξεις των.

— Τὰ μικρὰ πράγματα δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της· καὶ τῶν παιδιῶν ἡ εὐτυχία εἶνε κατὰ μεγάλο μέρος ἀπὸ κάτι μικρὰ πράγματα, ποῦ φαίνονται ἀνόητα εἰς τοὺς μεγάλους.

— Κάμε ὅ,τι σου ἀρέσει, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάρσαλ· ἐσὺ εἶσαι περισσότερον ἱκανὴ νὰ καταλάβῃς τὴν ψυχήν των, παρὰ ἐγώ.

Τὰ κορίτσια ἀφ' ἑτέρου εἶχαν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν θεωρίαν των «περὶ ἀμοιβαίας ἀνοχῆς», ἀλλὰ οὔτε αὐτὰ οὔτε ἡ κυρία Μάρσαλ ἀντελήφθησαν καθόλου, ὅτι ἡ ἀνοχὴ καὶ ἀνεκτικότης ἦτο ὅλη ἐκ μέρους της.

Κατὰ τὰς πρώτας ἑβδομάδας σπουδαῖα ζητήματα δὲν παρουσιάσθησαν· ἡ κυρία

«Ἔβαλε τὸ χεράκι της εἰς τὸ χέρι τῆς κ. Μάρσαλ.» (Σελ. 45, στ. α'.)

Μάρσαλ ἐνέδιδεν εἰς ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα, ἰδίως διότι ὁ ταχὺς καὶ ἀποφασιστικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Δωροθέα παρίστανε τὰ πράγματα, εὔκολα κατέπειθε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦτο ὀλιγώτερον ταχεῖα εἰς τὰς ἀποφάσεις της καὶ εἶχε περισσότερον πόθον νὰ κερδίσῃ συμπαθείας καὶ νὰ κάμῃ εὐτυχῆ τὰ γύρω της πρόσωπα. Ὅταν ὅμως συνέβαινε νὰ μείνῃ σταθερὰ εἰς τὴν γνώμην της ἡ κυρία Μάρσαλ, ὅλα τὰ κορίτσια ἐφαντάζοντο ὅτι αὐτὴ δὲν ἐξεπλήρονε τὸ μερίδιον τῶν ὑποχρεώσεών της, ἰδίως δὲ ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ ἔπαιρναν ὕφος ὑγιῶν μαρτύρων, καὶ της ἐφέροντο μὲ ἕνα εἶδος εὐγενείας, σὰν νά την ἐσυγχώρουν διὰ τὸ σφάλμα της.

Αὐτὸ ὅμως συνέβαινε σπανιώτατα, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο, καθόσον ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, νὰ πεισθῇ ἡ Δωροθέα ὅτι ἡ ἰδική της κρίσις ἦτο ἐντελῶς πλέον ἀλάνθαστος. Μόλαταῦτα, ἂν καὶ τὰ κορίτσια δὲν εὕρισκαν καλὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ φερσίματα τῆς μητρυιᾶς των, ἡ ἐπιρροή της ἦτο αἰσθητὴ ἐπάνω των, ἂν καὶ ἦτο ἐπιρροὴ ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε δὲν γίνεται ἀντιληπτόν, παρὰ ὅταν παύσῃ.

Ἄλλο βάσανον ἦτο τὸ ὅτι τὴν εὕρισκαν παραπολὺ ἐλαφρὰν διὰ μίαν ὕπανδρον. Νὰ 'ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτο παρὰ εἰκοσιτεσσάρων μόνον ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐνόμιζαν μεγάλην αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἦτο ὕπανδρος, ἔκαμνε τὰ κορίτσια νὰ θεωροῦν ἀναξιοπρεπὲς δι' αὐτὴν νὰ παίζῃ καὶ νὰ παιδιαρίζῃ μαζί των, ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ τρεχάτη δυὸ-δυὸ καὶ τρία-τρία τὰ σκαλοπάτια, νὰ λέγῃ ἀστεῖα καὶ νὰ κάμνῃ λογοπαίγνια, καὶ νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά της, ἅμα ἔλεγε τὰ χωρατά της. Ἡ ἀντίληψις τοῦ ἀστείου καὶ τοῦ εὐθύμου δὲν εἶχε, φαίνεται, ἐξυπνήσῃ μέσα των, καὶ τὴν μόνην ἐξαίρεσιν ἀπετέλουν ἡ Ἐλεωνώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε ηὐχαριστοῦντο μὲ τὰ ἀστεῖα καὶ τὰ πειράγματα. — ὅταν δὲν ἐγίνοντο εἰς βάρος των. Ὅλα ὅμως τὰ κορίτσια ὁμοθύμως ἀπεδοκίμαζαν τὸ ὅτι αὐτὴ ἐφώναζε τὸν πατέρα των Φράγκ καὶ ὄχι Φράνσην.

Εἶχαν μίαν περίεργον ἀπέχθειαν πρὸς τὰς συντομεύσεις τῶν ὀνομάτων, τὰς ὁποίας ἡ Δωροθέα ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἐπιτήδευσιν», ὅταν ἡ κυρία Μάρσαλ ἤρχισε νά την λέγῃ «Δόλλη» καὶ ὄχι Δωροθέαν.

Ἦτο καὶ ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως ἐστενοχωροῦσε τὴν κυρίαν Μάρσαλ: τὰ κορίτσια ἐφαίνοντο σὰν νά το ἐνόμιζαν καθῆκόν των, νὰ βλέπουν τὸν πατέρα των ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, νὰ μὴ τον ἀφίνουν καθόλου ἀπὸ κοντά.

Ὁ κ. Μάρσαλ ἔλειπε συνήθως ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξω· ἐσκόπευε νὰ ἐκτεθῇ ὡς ὑποψήφιος εἰς τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογάς, καὶ ἐκαλλιεργοῦσε τὴν

ἐκλογικὴν ἐπιρροήν του. Ὅταν ἡ σύζυγός του ἐπήγαινεν εἰς τὴν εἴσοδον διὰ νά τον προπέμψῃ τὸ πρωΐ, ἦσαν ἐκεῖ ὅλα τὰ κορίτσια καί την ἐκύτταζαν σοβαρώτατα, καθὼς αὐτὴ τὸν ἐβοηθοῦσε νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόρι του καί του ἔδιδε τὸ φίλημα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Τὸ φίλημα αὐτὸ εἶχε κριθῆ ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον οἰκογενειακὸν συμβούλιον τῶν κοριτσιῶν ὡς «ἀνόητον, διότι — τί καλὸ ἔχει τὸ φίλημα, ἅμα δέν το χρειάζεσαι ;»

Τὸ βράδυ ἐπήγαιναν κ' ἐκάθηντο μαζί της εἰς τὸ σαλόνι, κ' ἐπερίμεναν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατέρα. Ἔπειτα ἐπήγαιναν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ τὸ μόνον ποῦ κατώρθονεν ἡ μητρυιὰ ἦτο νὰ στέλλῃ τὴν Οὐΐνιφρεδ εἰς τὸ κρεββατάκι της πρὸ τῆς ὥρας τοῦ φαγητοῦ. Τὰ μεγάλα κορίτσια ἐπέστρεφαν πάλιν μαζί της εἰς τὸ σαλόνι, κ' ἐκάθηντο ἐκεῖ, ἕως ὅτου ὁ πατέρας των τὰ ἔδιωχνε νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ κυρία Μάρσαλ τόσον ἐφοβεῖτο μήπως γεννηθοῦν δυσαρέσκειαι μεταξὺ πατρὸς καὶ παιδιῶν, ὥστε δέν της ἄρεσε νὰ ὑποδείξῃ κἂν ὅτι κορίτσια αὐτῆς τῆς ἡλικίας δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ δειπνοῦν ἀργά. Πολλάκις ὅμως ὁ κρυφός της πόθος ἦτο νὰ μένῃ χωρὶς τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο ἀκροατήριον.

(Ἕπεται συνέχεια) Κιμων Λακιδης

[*Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκαΐμ*]

ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙΑ

Ἐπάνω στὸ βουναλάκι, ἐκεῖ ὅπου ἡ φτέρη εἶνε πυκνὴ καὶ σταχτερὴ κίτρινη, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἔρριχνε ζεστὲς-ζεστὲς τὲς ἀκτῖνές του, ἔτρεχαν κ' ἔπαιζαν τὰ κουνελάκια.

Ἔτρεχαν μέσα στὲς φτέρες, καί τες ἐκουνοῦσαν, χωρὶς νὰ φοβοῦνται καθόλου. Οἱ ἄνθρωποι ἐκύτταζαν ἀπὸ χαμηλὰ καὶ ἔλεγαν ὅτι ἀεράκι φυσοῦσε ἐπάνω στὸ βουνὸ κ' ἔσειε τὴν φτέρη. Ποῦ νὰ φαντασθοῦν ὅτι τὴν ἔσειαν τὰ κουνελάκια !

Ἔξαφνα δύο κουνελάκια ἐκάθησαν στὸ σύνορο τῆς φτέρης, κ' ἐκύτταξαν χαμηλὰ τὸν κατήφορον. Εἶχαν τρέξῃ, εἶχαν παίξῃ τὸν κυνηγητὸ καὶ τὸν κρυφτό, καὶ εἶχαν, ὄχι κουρασθῆ, ἀλλὰ βαρεθῆ μὲ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια των παιχνίδια, μὲ τὸν ἴδιο καὶ τὸν ἴδιο τόπον ποῦ ἔπαιζαν. Ἤθελαν κάποιαν ἀλλαγήν, ἤθελαν κἄτι τι καινούριο.

Ἐξεγλύστρησαν κρυφὰ-κρυφὰ ἀπὸ τὰ δικά των σύνορα, κ' ἐπῆραν τὸν κατήφορο, καὶ κατέβηκαν στὰ πράσινα χορτάρια.

Ἡ μητέρα των, ποῦ ἦτο καλὴ καὶ νοικοκυρὰ κουνέλα, καὶ ποτὲ δὲν ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ σπιτάκι της νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους, εἶπε πῶς ἔπρεπε νὰ γυρίσουν πίσω τὰ κουνελάκια της. Ἀλλὰ ἐκεῖνα, τὸν σκοπόν των ! Οὔτε ἐγύρισαν νὰ δώσουν ἀπάντησιν.

Ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ δενδράκια ἔξω στὴ λιακάδα τοῦ μεγάλου δρόμου, ὅπου δὲν ἦταν οὔτε φύλλο νὰ κρυφθοῦν, ἂν ἐτύχαινε ἀνάγκη.

— Ἐλᾶτε πίσω ! ἐλᾶτε πίσω ! ἐφώναζεν ἡ μητέρα των.

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἔδωκαν ἀκρόασιν εἰς τὲς φωνές της.

— Ἄχ ! τί εὔμορφα κουνελάκια ! Κύτταξέ τα, τί νόστιμα ποῦ εἶνε ! Σ' ἀρέσουν ; . . .

Καὶ πρὶν τὰ κουνελάκια προφθάσουν νὰ ἰδοῦν τί ἔτρεχε, δύο κοριτσάκια ἔτρεξαν κ' ἔφθασαν παραπολὺ κοντά των.

Φεύγει ἀμέσως τὸ ἕνα κουνέλι. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο, τὸ μικρότερο, ἦτο πολὺ φαντασμένο καὶ ξιππασμένο πλάσμα. Ἂν ἔτρεχε καὶ αὐτὸ νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τὸ ἀδελφάκι του, βεβαίως θὰ ἐγλύτονε. Ἐστάθη ὅμως ν' ἀκούσῃ τί θὰ ἔλεγε καὶ τὸ δεύτερον κοριτσάκι διὰ τὰ κάλλη του καὶ τὴν ὠμορφιά του. Ἔκαμε πολὺ ἄσχημα, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Φλὸξ, ἡ περίεργη καὶ ἀνήσυχη σκυλίτσα τοῦ μικροτέρου κοριτσιοῦ, ἔφθασε τρεχάτη καί τὸ εἶδε. Τὸ βάζει στὰ πόδια ἀμέσως τὸ κουνελάκι, ἀλλὰ ἡ Φλὸξ ἔτρεχε γρηγορώτερα, καὶ στὴ στιγμὴ τὸ ἅρπαξε, πρὶν προφθάσῃ τὸ καϊμένο νὰ τρυπώσῃ μέσα στὴ φτέρη.

Λίγο ἀκόμα, καὶ θά το ἐσκότονε, μὲ τὰ ἄσπρα καὶ μυτερὰ δόντια της. Ἔτρεξαν εὐτυχῶς τὰ δύο κοριτσάκια, καὶ μὲ φωνὲς καὶ μὲ κτυπήματα, ἔδιωξαν τὴν σκυλίτσα, καὶ ἐλευθέρωσαν τὸ κουνελάκι.

Ἀλλὰ τὰ σουβλερὰ δόντια εἶχαν χωθῆ μέσα στὸ κρέας του.

Κούτσα-κούτσα τὸ καϊμένο, ἀνέβηκεν ἐπάνω κ' ἐπῆγε στὴ μητέρα του, τρομαγμένο, πληγωμένο καὶ ἐντροπιασμένο διὰ τὴν παρακοήν του.

Ἡ κουνέλα δὲν εἶπε τίποτε, δέν το ἐμάλωσε, ἀλλὰ τὸ ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ, καί το ἐπεριποιήθη μὲ στοργὴν ἕως ὅτου ἔγινε καλά. . . .

Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες, κ' ἕνα βράδυ ἐκάθηντο τὰ κουνέλια ἔξω στὴ φτέρη, κ' ἔπαιρναν τὸν ἀέρα των.

Τότε πλέον, εἶπεν ἡ κυρὰ-κουνέλα :

— Καλὰ θὰ κάμουν τὰ μικρὰ κουνέλια ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια ποὺ τοὺς λένε τὰ μεγάλα, ἕως ὅτου μεγαλώσουν καὶ τὰ μικρὰ καὶ γίνουν κι' αὐτὰ μεγάλα διὰ νὰ συμβουλεύουν τὰ δικά των τὰ μικρά !

Αὐτὰ εἶπε.

Ὡς φαίνεται, ἤξευρεν αὐτὴ ἡ κουνέλα πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων.

Πετρος Πυργωτος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΙΤΡΙΝΗ ΜΑΣΚΑ
Βραβευθεῖσα
Εἰς τὸν 8ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
(*Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1904, σελ. 246*)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐνθυμεῖσθε τὸ «Ἐλεφαντόπουλο» τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως Ροῦδυαρ Κίπλιγκ, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσε πέρυσι ἡ «Διάπλασις»; — Λοιπὸν ὁ Κίπλιγκ, ὅπως ὅλοι οἱ διάσημοι σύγχρονοι ἄνδρες, ὑφίσταται καθημερινῶς ἐνοχλήσεις ἀπὸ τοὺς μανιώδεις συλλέκτας αὐτογράφων, ἂν καὶ ἐπανειλημμένως ἔχει δηλώσῃ διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι δὲν δίδει αὐτόγραφά του.

Ἐσχάτως ἕνας τέτοιος ἔξυπνος συλλέκτης, ἐπιθυμῶν, σώνει καὶ καλά, νὰ πλουτίσῃ τὴν συλλογήν του καὶ μὲ τὸ γράψιμον τοῦ μεγάλου Κίπλιγκ, ἐσοφίσθη νά τον ὑποχρεώσῃ, μὲ πονηρὸν τρόπον, νά τον κάμῃ νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὸν κανόνα.

Τοῦ ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν.

«Κύριον Ροῦδυαρ Κίπλιγκ,

«Φίλτατε Κύριε, — Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐνοχλήσω τὴν ἄκραν καλωσύνην σας καὶ νά σας ἐρωτήσω ἂν τὸ διάσημον μυθιστόρημά σας «Ὁ Ἄνθρωπος ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ Βασιλεὺς» βασίζεται, ἔστω καὶ πόρρωθεν, ἐπὶ πραγματικοῦ γεγονότος ; Ἕνας φίλος μου καὶ ἔνθερμος θαυμαστής σας ἐπιμένει ὅτι εἶνε πραγματικὴ ἱστορία, ἐνῷ ἐγὼ ὑποστηρίζω ὅτι δὲν εἶνε. Τὰ μέγιστα θὰ μας ὑποχρεώσετε, ἂν μας λύσετε τὴν φιλονεικίαν μὲ ὡρισμένην ἀπάντησίν σας. Σᾶς ἐσωκλείω ἕνα φάκελλον μὲ τὴν διεύθυνσίν μου, καὶ ὑποσημειοῦμαι μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ,

Ὑμέτερος
Ι. Σ.»

Ὁ Κίπλιγκ δὲν ἔγαψε τὸ δόλωμα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ κ. Ι. Σ. ἔλαβε τὴν ἀπάντησίν του. Ἤνοιξε τὸν φάκελον καὶ ηὗρε μέσα ἕνα φύλλο ἄσπρο χαρτί, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν κολλημέναι αἱ δύο λέξεις «δὲν εἶνε», τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς εἶχε ψαλιδίσῃ ἀπὸ τήν... αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ι. Σ.

Ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ στέμματος, πρίγκιψ Γεώργιος τῆς Οὐαλλίας, ἐπεσκέφθη πρό τινος τὸ πολεμικὸν πλοῖον «Οὐορτέστερ», ὅπου σπουδάζουν οἱ νεαροὶ Ἄγγλοι δόκιμοι. Ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας εἶνε καὶ αὐτὸς ναυτικός· πρὶν ἀναβῇ ὁ πατήρ του εἰς τὸν θρόνον, εἶχε τὸν βαθμὸν πλοιάρχου τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του ἐκείνην, ἐξεφώνησε λόγον πρὸς τοὺς δοκίμους· τοὺς εἶπε ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἴδιον στάδιον τῆς μαθητείας· καί, στηρίζων τὰς συμβουλάς του ἐπὶ τῆς πείρας του, τοὺς συνεβούλευσε δύο πράγματα νὰ ἔχουν ὡς ὁδηγοὺς τοῦ βίου των. Πρῶτον, εἶπε, νὰ εἶνε πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν βασιλέα των, τὴν πατρίδα των καὶ τὸ πλοῖον των. Δεύτερον, ὅ,τι κάμνουν νά το κάμνουν εἰς τὴν ἐντέλειαν· «νὰ βάζουν τὴν ψυχήν των καὶ τὴν καρδίαν των εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνουν.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἑλληνογερμανικὸς διάλογος μεταξὺ δύο μικρῶν φίλων:

Φαίδων: — Πῶς λέγεται, Γιαννάκη, τὸ *ναὶ* γερμανικά;

Γιαννάκης: — Γιά.

Φαίδων: — Γιὰ τοῦτο λοιπὸν γιαγιὰ θὰ πῇ *νενέ* ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεσβίου [Β]

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

πρὸς ἀνανέωσιν καὶ ἐγγραφὴν διὰ τὸ 1905, μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων, μὲ δικαίωμα διατηρήσεως ἢ προσλήψεως ψευδωνύμου, καὶ μὲ ὅλα τὰ λοιπὰ προνόμια, λήγει ὁριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ κάρτες κ' ἐφέτος μοῦ ἦλθαν βροχή. Εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε καταντᾷ ἀδύνατον νὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ τας ἔστειλαν. Καὶ τί ὡραῖες κάρτες ! Οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν ἐκτίμησίν των, διαλέγουν τὰς ὡραιοτέρας, τὰς καλλιτεχνικωτέρας, τὰς πολυτελεστέρας που ὑπάρχουν, κ' ἐπάνω εἰς αὐτὰς καλλιγράφουν μὲ ὅλην των τὴν προσοχὴν καὶ μὲ ὅλην των τὴν καρδίαν τὰς εὐχάς των. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἐγκαρδίως καὶ τοις ἀντεύχομαι εὐτυχισμένον τὸ ἀρξάμενον νέον ἔτος, μὲ δῶρα, μὲ βραβεῖα, μὲ χαράς, μὲ κάθε πρόοδον καὶ μὲ κάθε ἀρετήν.

Μαζὶ μου τοῖς εὔχονται καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, οἱ συνεργάται μου, ὁ κ. Φαίδων, ἡ κυρὰ Μάρθα, ὁ Ἀνανίας, αἱ δώδεκα ἀδελφαί του καί. . . ἡ Πίσσα — ἀφοῦ οὔτε καὶ αὐτὴ δὲν ἐλησμονήθη ἀπὸ μερικοὺς φίλους μας, οἱ ὁποῖοι τῆς ἔστειλαν ζωγραφισμένα. . . ποντικάκια.

«ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ»

Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτόν, οἱ Υἱοὶ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἐξέδωσαν κατ' αὐτὰς ἀξιανάγνωστον καὶ ὡραιότατον βιβλίον, κομψότατα δεμένον μὲ χρωματιστὸν κάλυμμα καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα.

Εἶνε ἔργον τοῦ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων του ὡραίων διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων, παλαιοῦ δὲ συνδρομητοῦ καὶ φίλου τῆς «Διαπλάσεως» (ἀλλὰ καὶ ποῖος ἐκ τῶν διακρινομένων σήμερον εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὴν ἐπιστήμην, εἰς τὴν κοινωνίαν, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τοιοῦτος ;)

Εἰς τὸ νέον του σύγγραμμα ὁ κ. Τανάγρας, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ γνωρίζων καλὰ τὴν θαλασσινὴν ζωήν, περιγράφει μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ μὲ ὡραῖον ὕφος, τὰ δεινοπαθήματα, τὰς ἀγωνίας, τὰ μαρτύρια τῶν δυστυχῶν ἐκείνων θαλασσινῶν βιοπαλαιστῶν, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται Σπογγαλιεῖς.

Το βιβλίον, τὸ ὁποῖον συνιστῶ, τιμᾶται φρ. 3.

Ἡ *Σεμνὴ Κόρη* ἐπραγματοποίησεν ἓν ἀπὸ τὰ ὡραῖα ὄνειρα τῆς ζωῆς της : ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας. Καὶ εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν γνωρίσω καὶ προσωπικῶς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὴν παλαιὰν καὶ τόσον ἀγαπητήν μου φίλην, ἡ ὁποία εἶνε ὅλη καλωσύνη, ἀγάπη κ' ἐνθουσιασμός. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἀνυπόκριτον χαρὰν καὶ τὴν εὐγένειαν μὲ τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν της, ἐχάρισεν εἰς τὴν μικρὰν Κάκιαν τοῦ κ. Φαίδωνος ἕνα χρυσὸ ὡραιότατον βραχιολάκι ! Τὸ κόσμημα αὐτό, πολύτιμον αὐτὸ καθ' ἑαυτό, θὰ εἶνε πάντοτε διὰ τὴν Κάκιαν κειμήλιον ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ὡς προερχόμενον ἀπὸ μίαν θερμὴν φίλην τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ μίαν ἐνθουσιώδη ἀναγνώστριαν τοῦ πατέρα της. Διὰ τοῦτο ὁ κ. Φαίδων μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐκφράσω καὶ δημοσίᾳ τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας του πρὸς τὴν *Σεμνὴν Κόρην*, διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτὸ δεῖγμα τῆς ἐκτιμήσεώς της, τὸ ὁποῖον βαθύτατα τὸν συνεκίνησε.

Ἀθῷα Καρδιά [ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ εἶχες κάμποσον καιρὸν νά μου γράψῃς. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα Στέλλα, νομίζω ὅτι εἶνε ἰταλικὸν καὶ σημαίνει ἄστρον· ὥστε ἀπὸ τὰ ἑλληνικά, μᾶλλον τὸ Ἀστερία ἔχει σχέσιν μ' αὐτό, παρὰ τὸ Στυλιανή.

Τὸ ἐννοῶ πολὺ καλά, *Ἄσπρε Ἀράπη* [ΕΕ]: Ὕστερ' ἀπὸ τὰ δύο διπλᾶ φύλλα, τὰ δύο μονὰ σοῦ ἐφάνησαν μικρά. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ! Πρέπει κανεὶς νἀρκῆται εἰς τὸ ὀλίγον, ὅταν εἶνε ἀδύνατον — πρὸς τὸ παρόν, — νὰ ἔχῃ τὸ πολύ. Αἱ ἐντυπώσεις σου ὡραιόταται.

Κ' ἐδῶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐχιόνισε, ριγηλόν μου *Πὸρτ-Ἀρθούρ*. Κ' ἕνα πρωῒ ὁ Ἀνανίας μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὸ μπαλκόνι νὰ ἰδῶ. . . τὰς Ἄλπεις — μὲ ἄλλους λόγους τὸν χιονοσκέπαστον Ὑμηττόν.

«Μὲ ὑγείαν καὶ χαράν,
Ὦ Διάπλασίς μου, φέτος,
Μπαίνεις εἰς τὸ ζηλευτὸν
Εἰκοστὸν κ' ἕβδομον ἔτος.»

Ἔτσι ἀρχίζει μία ἀπὸ τὰς δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων* [6Ε] τὰς ὁποίας ἔχω ὑπ' ὄψει μου. Τὴν συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμὸν τοῦ μπαμπᾶ της καὶ τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα.

«Χθές, Διάπλασίς μου, — μοῦ γράφει ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* [ΕΕΕ], — ἔφθασαν οἱ δύο τελευταῖοι τόμοι σου, χρυσόδετοι ἀπὸ τὸ βιβλιοδετεῖον. Ἡ χαρά μου ἦτο ἀπερίγραπτος· τοὺς ἐτοποθέτησα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦ γραφείου μου, καὶ ἀπὸ μακρὰν τοὺς ἐθαύμαζα, διότι ὁ χρωματισμός των ἀπετέλει τὴν Ἴριδα· καὶ τοὺς ἔχω διατηρήσῃ τόσον καθαρούς, ὥστε νομίζεις ὅτι τώρα ἔφθασαν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν σου.» Εὖγε, κόρη μου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶσαι νοικοκυρὰ καὶ εἰς τὰ βιβλία σου, καὶ τὸ προτέρημα τοῦτο ὀλίγοι τὸ ἔχουν.

Δὲν ἀμφιβάλλω, *Μεφιστοφελῆ* [ΕΕΕ], ὅτι μὲ τὴν ῥητορικὴν ποὺ ἀνεπτύξατε, τὸ ξεσπάθωμα τῆς Ὁμάδος σας θὰ εἶνε φέτος γενναιότατον. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν. Ὅσον διὰ τὴν φωτογραφίαν — δὲν βάζετε κλῆρον ;

Ὑπὲρ Πατρίδος, [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Πραγματικῶς, ὁ τίτλος τῆς 29 Ἀσκήσεως εἶνε λανθασμένος· ὄχι Συλλαβόγριφος, ἀλλὰ *Στοιχειόγριφος* μετ' Ἀναγραμματισμοῦ. Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ λάθος ἐννοεῖται εὐκόλως καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νἀκυρωθῇ ἡ Ἄσκησις.

Τῆς *Τρελλῆς Ψυχῆς* [Ε] τῆς ἐχάρισαν τὴν Πρωτοχρονιὰν ἕνα ζευγάρι ἄσπρα πέτσινα γάντια. Πάει νά τα φορέσῃ, καὶ τί νὰ βρῇ μέσα; δύο ἄσπρα. . . πέτσινα — ὄχι πέτσινα ! ἀσημένια — τάλληρα ! Καὶ τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ ἀγόρασα μ' αὐτά, τί ἦταν νομίζετε ; Τὸ Σῆμα ! — Φυσικά, ἀφοῦ δὲν εἶχε . . .

Τὰ ἑξῆς χαριτωμένα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Ἀνθούσης Νεότητος* [ΕΕΕ] : «Προχθὲς ἐβγῆκαν εἰς τὸ μάθημα τῆς Φυσικῆς πέντε μαθήτριαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν ἡ *Νῆσος τῶν Σειρήνων* καὶ ἡ *Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας*. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλον τὸ μάθημα τὸ εἶπαν αἱ τρεῖς πρῶται, δὲν ἔμεινε τίποτε δι' αὐτάς. Τότε ὁ καθηγητής, ὁ ὁποῖος εἶνε ὀλίγον ἀστεῖος, βλέπων ὅτι ἐθύμωσαν, λέγει : — Ἐσεῖς λοιπὸν νά μου πῆτε τί ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὴν τετάρτην ἡμέραν ! — Ἐγὼ τότε ἀπὸ τὴν θέσιν μου ψιθυρίζω : Τὴν Διάπλασιν ! — Τὸ ἀκούει πρώτη ἡ *Νῆσος τῶν Σειρήνων* καὶ τὸ λέγει δυνατά. Τότε ὁ καθηγητὴς ἐχαμογέλασε. Πιστεύω ὅμως νὰ ἐνόησεν ὅτι τὸ εἴπαμεν, ἐπειδὴ πάντοτε σ' ἐνθυμούμεθα, καὶ ἀπὸ τὴν ἀναλλοίωτον ἀγάπην τὴν ὁποίαν τρέφομεν πρὸς σέ.» — Ναί· τὸ ψευδώνυμόν σου ὑπῆρχε, καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας.

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς, *Γοργόφτερη Ἐλπὶς* [ΕΕΕ], *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* [ΕΕ], *Ἄγγελος τῆς Νίκης* [ΕΕ], *Ἑλληνόπαις* [ΕΕΕ], *Μαῦρο Σύννεφο* [ΕΕ], *Τύλλος Ὀστύλλιος* [ΕΕΕ], *Δικέφαλος Ἀετὸς* [ΕΕ] καὶ *Σθενελαΐδας* [ΕΕ]. — Ἀπ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς ἠμποροῦσα νὰ δημοσιεύσω πολλὰ ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα, ἀλλὰ ποῦ τόπος !

Καὶ τὸ ξεσπάθωμα προοδεύει. Ἕως τώρα ἐξεσπάθωσαν πολλοί, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ξεσπαθώσουν ἀκόμη περισσότεροι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Χριστουγεννιάτικο Δένδρον* (Α.Σ.Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἐλπίζω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου·) *Χρυσοῦν Ἀστέρα* (★, [ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ πρώτου φύλλου·) *Φουρνέλο* (Σ.Γ.Κ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς· κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ·) *Ξανθὴν Φοίβην* (+ + αὐτὸ εἶνε καὶ ὡραιότερον καὶ συντομώτερον· ψευδώνυμον ἀπὸ ἓξ λέξεις θὰ ἦτον ἀνοικονόμητον!) *Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου* ($\chi + \psi = \omega$) *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην* (Χ.Ζ.) *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν* (★ ★ χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς παλαιᾶς φιλίας) *Πλάτανον τῆς Κηφισιᾶς* (Α.Ω.) *Ναύαρχον Τόγκο* (Δ.Γ.Λ. ἐστείλα·) καὶ *Πότυλον* (Π.Ι.Α. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις!)

Ὁ φίλος μου *Μιχαὴλ Τζιβόγλους* παρακαλεῖται νά μου στείλῃ μερικὰ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν, διότι τὸ προτεινόμενον δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Νὰ λάβῃ δὲ ὑπ' ὄψει του ὅτι δὲν πρέπει νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις, παρὰ συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγόν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὸν *Καραγκιόζην τῶν Πατρῶν*, *Ἔλατον τοῦ Αἴνου* καὶ *Πρίγκιπα Τζάλααν* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Λατάνιαν*, *Κάκιαν*, *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας* καὶ *Ναυσικᾶν* — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὸν *Μακρολαίμην*, *Καρδιογνώστην*, *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*, *Ναυτοποῦλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Χειμώνανθον* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα*

μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου, Μαγευτικὸν Δάσος, Φάρον τῆς Σινώπης. Δαμαλάκι* καὶ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* — ὁ *Χρυσοῦς Ἀστὴρ* μὲ τὸν *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς, Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν, Ζαππίδα, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Εὐαίσθητον Καρδίαν* — ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ζαππίδα, Ἀθῴαν Καρδίαν, Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Ὡραία Λευκὰς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Ἰνὼ* καὶ *Κόκκινον Κρίνον* — ὁ *Ἑλληνόπαις* μὲ τὸ *Πανσίλυπον Καρδίτσης, Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν* καὶ *Καρχηδόνιον Ἀννίβαν* — τὸ *Κοκκινοπίπερο* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Χάση, Ἆσμα Νηρηΐδος* καὶ *Ζακυνθινὸ Ἀεράκι* — ἡ *Συριανὴ Ξανθοῦλα* μὲ τὴν *Ἀγριοβιολέταν, Κυρίαν Σκαρφαλόστραν, Γοργόφτερην Ἐλπίδα* καὶ *Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι* — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Σπίρτο Μονάχο, Τρελλὴν Ψυχήν, Αἴγλην ἐν Ζόφῳ* καὶ *Ἑλικωνιάδα Παρθένον* — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Κυανῆν Πτέρυγα, Κλωμὸν Τραγουδιστήν, Υἱὸν τῆς Μυτιλήνης, Μανταρίνι τῆς Χίου* καὶ *Χιακὸν Φάρον* — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Λάτριδα τῆς Μουσικῆς, Χιακὴν Ἡρωΐδα* καὶ *Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως* — ἡ *Ἁγνὴ Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Αἰθερίαν Ψυχὴν* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Πτωχικὴν Καλύβην, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην, Νέον Μαργαρίτην, Ναυσικᾶν* καὶ *Παιδικὴν Χαράν* — τὸ *Μαραμένον Ρόδον* μὲ τὴν *Μόνωσιν, Διονυσιάδα Πηγήν, Κωπηλάτιδα Κύθνου, Ἱπποτικὴν Καρδίαν* καὶ *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* — ὁ *Σθενελαΐδας* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο, Μήδειαν, Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν, Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου* — ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* μὲ τὸν *Ἀνταῖον* καὶ *Ἕλληνα Ἀθλητήν* — ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσίου* μὲ τὸν *Τσῖρον, Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Οὐρανίαν Μακαριότητα* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) *Νυκτοκόρακα* (ἔχει καλῶς φωτογραφία ἐλήφθη) *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· τί κρῖμα ποῦ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἔλθω εἰς τὴν συναυλίαν νὰ σὲ ἀκούσω! ἔμαθα ὅμως ὅτι ἦτο κάτι τι ἔκτακτον!) *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* ([Ε] ἐλπίζω ὅτι τώρα ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Πρίγκιπα Τζάλμαν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· αἱ ἀπορίαι σου λύονται, ἂν ἀναγνώσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὁδηγόν·) *Ὡραίαν Λευκάδα* (εὐχαριστῶ δι' ὅλα) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* (χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ νέα μας ἔργα·) *Δρῦν τοῦ Κάμπου* (εὐχαριστῶ·) *Ἀγκαθάκι* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἀργότερα θὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα) *Λευκὸν Ἴον* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἶδες; ἅμα διαβάσῃ κανεὶς ἕνα τόμον μου, δὲν ἀντέχει πλέον — παραδίδει... τὰ χρήματα εἰς τὸν ξεσπαθωτήν·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· ἡ Κυρὰ-Μάρθα καὶ ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια·) *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου, Γεώργιον Σισίνην* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν·) *Κοκκινοπίπερο* (κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω·) *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* ([Ε] ἔστειλα· χαίρω πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἐλπίδα τῶν Γονέων* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· σοῦ ἔστειλα τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης»·) *Ποντιάδα Αὔραν, Συριανὴν Ξανθοῦλαν* ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· βεβαίως καὶ μόνη σου θὰ κατορθώσῃς πολλά, μὲ τόσον ζῆλον ποὺ ἔχεις·) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (ἔχε ὑπομονήν· ὅλοι θὰ σου ἀνταποδώσουν·) *Ταρλαμπούμπαν, Ὠχρὰν Ἀκτῖνα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· διὰ νὰ λάβῃ ὁ νέος μας φίλος ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων·) *Στερεὰν Ἑλλάδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Γαλαξίαν* (εὐχαριστῶ πολὺ·) *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* (ναί·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* ([Ε] ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη·) *Παν. Σακελλάριον* (ἔστειλα·) *Κλέαρχον* (ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἀλλάξουν δωρεάν· σὺ ἤδη ἔχεις τὸ ψευδώνυμον Κλέαρχος· διὰ νὰ τὸ ἀλλάξῃς πρέπει νὰ πληρώσῃς 1 δρ·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Ἁγνὴν Ψυχὴν* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά·) *Συννεφώδη Ἡμέραν* (εὐχαριστῶ·) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* ([ΕΕ] φαντάσου πλέον μέσα εἰς πόσας ἀσχολίας ἐπέρασα τὰς ἑορτάς μου· ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι ἐργάζομαι γιὰ σᾶς μὲ ἱκανοποιεῖ· αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἑορτή;) *Κυανοῦν Νεῖλον, Μαραμένον Ρόδον, Κυματίζουσαν Σημαίαν* ([Ε] ἔστειλα τὸ βραβεῖον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ἰωάννην Ν. Καλλίνικον* (θὰ στείλω τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὴν Ν.Ε. διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ὡραίας ἐκφράσεις τῆς εὐγνωμοσύνης σου·) *Μακαρίαν* (φύλλα ἔστειλα·) *Νερόβραστον* (Παιδικὰ Πνεύματα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς· ἀλλ' αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις στέλλονται μόνον ὅταν προκηρύσσεται διαγωνισμός· λοιπὸν περίμενε·) *Μ. Γρηγοριάδην* (διὰ νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον πρέπει νὰ πληρώσῃς 1 φρ.) *Ὀπτασίαν Παραδείσου* ([ΕΕ] ἔστειλα·) *Μικρὸν Λέσβιον* (ὡραιότατον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα·) *Ἀριελ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

56. Λεξίγριφος.

Ἀριθμὸν ἁπλῶς μὲ ὅρον
γεωγραφικὸν ἑνόνω,
Καὶ θεὸν ἀπ' τοὺς ἀρχαίους
εὐκολώτατα σκαρόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Οὐδενός

57. Συλλαβόγριφος λογοπαικτικός.

Τοὺς τρεῖς φθόγγους σοῦ τοὺς λέγω
Μὰ τὸ τέταρτο θὰ 'πῇς...
Ποταμὸς — θὰ τὸ πιστεύσῃς;
Εἶμαι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς

58. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Τουρκίας
Μὲ τὸ νῖ μου ἐὰν μείνω.
Μῖ στὴ θέσι του ἂν βάλῃς,
Ἐν μυστήριον θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσίρου

59. Οἰκίσκος.

```
        Α
      ★   ★
    ★       ★
  ★           ★
★ ★ . . . . ★ ★
  ★ . . . .   ★
  ★ . . . .   ★
  ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
```

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: εἰς τὴν πρώτην πλευρὰν τῆς στέγης, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦ Α, ὄνομα γυναικεῖον ἑβραϊκόν· εἰς τὴν δευτέραν πλευρὰν ἀπὸ τοῦ Α, ἡφαίστειον· εἰς τὴν βάσιν Τιτάν· δεξιᾷ, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερᾷ Ἅρπυια. Εἰς δὲ τὴν θύραν, ἄνω ζῶον, δεξιᾷ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἱερὰ πόλις ἑβραϊκή· ἀριστερᾷ δὲ ἀντιστρόφως ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἠπείρου

60. Κεκρυμμένον γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν *τρία* γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχημάτισε γνωμικόν:

Λίμνη, δέρας, Ἀνάφη, σπάρος, στολή, δύτης, μέλος, Σουρῆς, ἄσθμα. Ἴκαρος, Ἐλίζα, ἔλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας

61. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 1 4 5 6 7 8	= Ἐκ τῶν γιγάντων.
2 5 4 4 7 8	= Ἐθνικόν.
3 4 5 6 7 8	= Μέρος φυτοῦ.
4 5 8	= Ἄψυχον.
5 4 8	= Στοιχεῖον.
6 5 8	= Φωτίζει.
7 4 3 5 8	= Πλέει.
8 1 4 5 8	= Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νερανιζούλας

62. Ἐπιγραφή.

ΛΗΘΕ
ΑΓΑΙ
ΝΑΠΑ
ΗΤΑΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαίνωνος

63. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τρίτα πόλιν τῆς Ρουμανίας:

1, Χώρα τῆς Τουρκίας. 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος 3, Ἡμίθεος. 4, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 5, Μουσικὸν ὄργανον. 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπάτη τοῦ Σαρωνικοῦ

64. Ἐλλιποσύμφωνον.

εα - ει - ει - ι - ηυυηε - ια - ιου

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κατερινοπούλου

65. Γρῖφος.

```
        τ'       φ           ε
  τ'      τ'   φ   φ     ε     ε
Ἥλιοι τ' κριν' τ'  φ  λ'  φ  ε  σω  ε
  τ'      τ'   φ   φ     ε     ε
        τ'       φ           ε
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολαίμη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48

528. Θύχμες (θεῖα, μεῖς). — 529. Ἀσκὸς-Κάσος. — 530. Τὸ αἴνιγμα.

531.					535.			
Τ	Ο	Μ	Υ	Ρ	Ι	Σ		
Ο	Α	Α	Υ		Α	ρ	γ	Α
Μ	Α	Ρ	Α	Θ	Ω	Ν	Λ	η γ Μ
Υ	Α	Υ	Ε		Λ	ρ	α	Α
Ρ	Α	Θ	Υ	Μ	Ο	Σ	Ι	τ ρ Ρ
Ι	Ω	Ο	Ι		Φ	Ο	Ο	Κ
Σ	Υ	Ν	Ε	Σ	Ι	Σ	Α	Α

531. ΤΟΜΥΡΙΣ 535. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

```
531. Τ Ο Μ Υ Ρ Ι Σ   535. Κ Α Θ Η Γ Η Τ Η Σ
     Ο  Α  Α  Υ          Α    ρ    γ    Α
     Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν       Λ    η    γ    Μ
     Υ  Α  Υ  Ε          Λ    ρ    α    Α
     Ρ Α Θ Υ Μ Ο Σ       Ι    τ    ρ    Ρ
     Ι  Ω  Ο  Ι          Φ    Ο    Ο    Κ
     Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ       Α              Α
                         Ε              Ν
533-534. 1 Ἡ Ἀ-           Ι              Δ
λόννησος (ἄλλων νῆσος)   Α              Η
```

2, Ὁ κύλιξ (Κίλιξ.) —

535. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Μ σχηματίζονται: *Τίμων, ὀσμή, νῆμα, λάμα*. Τὸ δὲ κρικωτὸν συντίθεται οὕτω:

```
       ΤΙ              [Τίμων — μόνος —
   ΜΑ       ΜΩΝ         ὀσμὴ — μήνη — νῆ-
ΛΑ              ΟΣ      μα — μάλα — λάμα
   ΜΑ       ΜΗ          — μάτι.]
       ΝΗ
```

536. ἈΘΑΜΑΣ, ΓΑΛΗΝΗ, ΑΛΑΛΟΣ, ΘΑΛΕΙΑ (ΑΓΑΘοδαίμων, ΘΑΛΑμος, ἈΛΑΛαγμός, ΜΗΛΕα, ἈΝΟΙα, ΣΗΣΑμον.) — 537. Μάθε γράμματα νὰ ζήσῃς καὶ φλουρὶ νὰ καζαντήσῃς. — 538. *Ὅσος εἶσαι πάντα φαίνου, καὶ κομμάτι παρακάτω.* (ὡς, ὡς, εἰς ἐπ' ἀντ' ἀφ' ἐν οὐ - καί, κόμμα, τ' ὑπ' ἄρα κάτω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας τῆς «Διαπλάσεως». — Κωνσταντῖνος Π. Βοκοτόπουλος. (Ε,12)

Ὑπερευχαριστῶ τὸν Βαρναῖκὸν Σύλλογον «Εὔξεινον» ἐγγράψαντα τὸ ὑπ' ἐμοῦ συσταθὲν ἄπορον παιδίον. — *Κολυμβητὴς Καρτεσίου*· (Ε—13)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία...	δρ. **7.—**	Ἐτησία φρ. χρ.	**8.—**
Ἑξάμηνος..	» **4.—**	Ἑξάμηνος φρ. χρ.	**4,50**
Τρίμηνος..	» **2,15**	Τρίμηνος φρ. χρ.	**2,40**

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. **15**. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **0,15**.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. **30** [φρ. **0,30**].
Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. **20** [φρ. **0,20**].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰανουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 7

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ϛ'.

— Εἶνε κακὸς ὁ δάσκαλος! ἔλεγε ὁ μικρὸς ὁ Μῆτσος, τὸ ἀρκουδόπουλο, καθὼς ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιό του ἑκατὸ φορὲς τὴν λέξιν μ-έ-λ-ι.

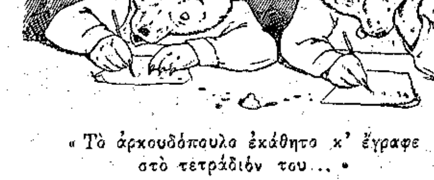

« Τὸ ἀρκουδόπουλα ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιόν του... »

— Εἶνε παραπολὺ κακός! εἶπε καὶ τὸ ἐξαδελφάκι του, ὁ Μανώλης, πού του ἔβαλε καὶ αὐτουνοῦ ὁ δάσκαλος γιὰ τιμωρία ν' ἀντιγράψῃ πενῆντα φορὲς τὴν φράσιν: «Αἱ μέλισσαι εἶνε πολὺ καλαί».

— Ἀκοῦς ἐκεῖ... νά μας κρατήσῃ ὅλους ἐδῶ, γιατὶ ἔκαμε αὐθάδειες ὁ Λεονταράκης!

— Θά το πῶ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς, ἅμα θὰ πάω στὸ σπίτι! εἶπε ὁ Μανώλης.

Δὲν ἦταν καθόλου δυνατὰ εἰς τὸ γράψιμο, τὰ καϊμένα τὰ ἀρκουδόπουλα· ἔβγαζαν ἔξω τὲς γλῶσσες των, ἐξύνανε τὰ κεφάλια τους, ἐγρατζουνίζανε τὸ χαρτί κι' ἀντὶ νὰ γράψουνε γράμματα, ἐκάμανε ἕνα σωρὸ μελανιὲς καὶ μουντζοῦρες.

Τέλος πάντων, οἱ τιμωρημένοι ἐτελείωσαν τὰ γραπτά, ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν γιὰ τιμωρία, καὶ ὕστερα ἦλθε τὸ ὡραιότερο καὶ διασκεδαστικώτερο μέρος τοῦ προγράμματος, — τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων. Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἦτο λαμπρὸς γυμναστής, καὶ ὅλα τὰ ζῴάκια ἦσαν ἐνθουσιασμένα που ἔκαμναν τοὺς στρατιῶτες. Μονάχα ἡ Τιγρίνα δὲν ἦτον εὐχαριστημένη μ' αὐτὸ τὸ μάθημα.

— Ἅμα ἔχεις καλὰ νύχια καὶ καλὰ δόντια, τί τα θέλεις τὰ ὅπλα; — ἔλεγε.

Τὰ ἄλλα ὅμως ζῷα δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων.

Κάθε μαθητὴς εἶχε κ' ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ σκουφάκι, σὰν τοὺς Ἄγγλους πεζοναῦτες. Εἶχε κ' ἕνα σπαθὶ ὁ καθένας κ' ἔκαμναν τὰς ἀσκήσεις ἔξω στὸν κάμπον, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐκεῖ ἔμαθαν νὰ κάμουν βῆμα, καὶ βῆμα ταχύ, καὶ βῆμα σημειωτόν, καὶ τροχάδην, καὶ ἀσκήσεις μὲ κορύνας καὶ ἀλτῆρας, καὶ «κλίνατε ἐπὶ δεξιά», καὶ «κλίνατε ἐπ' ἀριστερά», καὶ «μεταβολή», καὶ «μάρς!» καὶ ὅλα τὰ γυμνάσια.

Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἔμαθε εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ τραγουδοῦν κ' ἕνα τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον, ἔλεγε, εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ ἕναν γέρω-λοχίαν, ὅταν ἦτανε μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, — καὶ το τραγουδοῦσαν πιὰ ὅλοι μαζί, καθὼς ἐπήγαιναν μὲ τὸ σπαθὶ ἐπ' ὤμου.

Κ' ἔπρεπε νά τον ἐβλέπατε ἀπὸ κανένα μέρος τὸν κύριον Μαϊμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε ἐπάνω καὶ κάτω ἐμπρὸς στὴν παράταξιν τῶν μικρῶν μαθητῶν, καὶ πῶς τους ἐφώναζε, κάθε λίγο καὶ λιγάκι:

— Ὁ Ἀγριοκαπράκος ἔχασε τὸ βῆμα! Δεξιό, ἀριστερό! δεξιό!... ἕνα-δυό!... ἕνα-δυό!... Γιαννάκη, Γιαννάκη! πίσω λιγάκι τὸ κεφαλάκι σου. Χαλᾷς τὴ γραμμὴ καὶ σκεπάζεις τοὺς ἄλλους!.. Τί κατάστασις εἶνε αὐτή;

Δεσποινὶς Τιγρίνα, προχώρησε λοιπόν! τί κάθεσαι σὰν κούτσουρο;... Ἕνα-δυό! ἕνα-δυό! μεταβολή! Ἕν, δύο, τρία!... Στοιχηδὸν ἐπὶ δεξιά!... Γιὰ ποῦ τραβᾷς, κύριε Ἀλεπουδάκη; Δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ διακρίνῃς τὸ δεξιὸ πόδι σου ἀπὸ τὸ ἀριστερό!... Σιωπή! ἀντιλογίες δὲν ἐπιτρέπονται... Ἂν μου ξανακάνετε τέτοιες ἀνοησίες, θὰ διαλύσω ὅλον τὸν οὐλαμόν σας, καὶ δὲν θά σας ξανακάμω γυμνάσια δέκα ἡμέρες... Τὸ ἀκούσατε; τὸ ἐκαταλάβατε;... Λοιπόν, προσοχή! Ἄλτ!

Ἀλλὰ τὰ κακόμοιρα τὰ ζῴάκια ἐπρόσεχαν πολὺ καὶ δὲν ἔκαμναν πολλὰ λάθη εἰς τὰ γυμνάσια... Τί νά σας 'πῶ! Ὅλα τους εἶχαν καλλίτερα νὰ κάνουν ἀπὸ τὸ

«Νὰ ἐβλέπατε τὸν κ. Μαϊμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε...»